r o m a n

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

CRIME ÎN SERIE

Equinox

ANTHONY KING

CRIME ÎN SERIE

Editura electronică Equinox

2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 2..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 3..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 4..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 5..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 6..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 7..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 8..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 9..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 10..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 11..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 12..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 13..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 14..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 15..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 16..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 17..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 18..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 19..... **Error! Bookmark not defined.**
CAPITOLUL 20..... **Error! Bookmark not defined.**

CAPITOLUL 1

— Şedea pe un fotoliu din living-room, cu un nou pahar de whisky sec în mână. Stării sale euforice i se adăuga emoția aşteptării şi pulsul crescut la gândul că, peste puțin timp, va fi şi el singur cu fragila fată de alături. Asta îl excita la culme, în vreme ce joasele sale instincte sexuale îşi cereau drepturile.

Când îi veni rândul, privirea lui semăna cu cea a unui vultur aflat în căutarea prăzii. Amicul, care îşi terminase treaba, trecu pe lângă el având satisfacția imprimată pe chip.

Urmări în tăcere trupul gol din fața lui, se aplecă la urechea fetei şi îi spuse doar atât:

— Târfă mică ce eşti, să vezi ce-o să ne distrăm!

Apoi o lovi în moalele capul, o legă de mâini şi de picioare, după care îi introduse un căluş în gură. Când îşi reveni puțin, țipetele ei gâtuite, gemetele şi horcăielile de agonie fură luate de cel de dincolo, drept expresii ale plăcerii erotice. Dar bărbatul de deasupra ei continua s-o lovească cu bestialitate numai în cap, muşcând-o de gât şi de umeri. Ea aproape că nici nu mai simțea durerea, scufundându-se într-un abis al acceptării suferinței şi al resemnării.

Mulțumită, bestia o întoarse cu spatele, îşi înfipse unghiile în carnea feselor ei, pentru a le depărta şi o pătrunse cu aceeaşi violență satanică.

Când totul se termină, la scurt timp, bărbatul ieşi din cameră pe jumătate gol, congestionat la față şi cu un aer pierdut.

— Ce s-a întâmplat? — îl întrebă prietenul de orgie, văzând sângele de pe mâinile şi pieptul lui.

El îşi dădu drumul să cadă pe canapea şi rămase nemişcat câteva minute bune, incapabil să pronunțe vreun cuvânt. Celălalt se duse dincolo şi descoperi oribila realitate. Prostituata zăcea întinsă pe burtă, având gâtul, fața şi părul pline de sânge. Învingându-şi cu greu repulsia, îi luă pulsul şi constată că era moartă, fiind străbătut în acel moment de sentimentul unei mari disperări.

— Dumnezeule!

Era tot ce putuse murmura, trezindu-se brusc din beție.

Justin Pinder focaliză obiectivul camerei video pe „modelul" său, care-i surâdea ştrengăreşte şi provocator în acelaşi timp. Aşezată în fața lui, pe pat, Tanja Ratzmann se urcase pe o pernă, ținându-şi picioarele depărtate unul de altul. Se afla în pielea goală, cu excepția unor chiloței din dantelă care lăsau totul la vedere. Fata se mângâia singură între pulpe, suspinând la intervale regulate, cu nările lărgite din pricina emoției.

— Te excită să mă filmezi, nu-i aşa? — zise ea cu un puternic accent german.

— Întocmai, „meine liebe", dă-i înainte! Justin o privea cu plăcere prin obiectiv cum se masturba, fascinat de trăsăturile chipului ei încărcat de dorință.

Părul blond contrasta în mod plăcut cu pielea bronzată şi cu ochii de un albastru foarte aprins. Este întruchiparea perfectă a nemțoaicei clasice, gândi amantul înainte de a se apropia cu obiectivul de slipul ei.

Tanja îşi introduse un deget expert sub dantelă, apoi încă unul şi îşi depărta picioarele până când ajunse să facă un semi-şpagat.

— Îți place mult asta? — şopti ea din nou foarte aţâţător. Hai, ştiu că te excită!

Într-adevăr, era una dintre pozițiile care îl aduceau la erecție de fiecare dată când o filma. Îl amuza să fie un pic voyeurist, iar tulburarea pe care o resimțea i se putea citi foarte uşor în priviri.

Fata îşi scoase chiloții cu aceleaşi gesturi lascive, oferind obiectivului un păr pubian castaniu, pe care îl alintă cu vârful degetelor. Era cuprinsă mai mult de propriile emoții decât de dorința de a-l înfierbânta pe el.

Se cunoscuseră în urmă cu circa o lună, la clubul „Hollywood Ha Ha Fest", cu ocazia unei prezentări de modă la care o invitase stăpâna ei. De atunci începură să se vadă de două ori pe săptămână, în micul ei apartament din Mesquite Avenue, fără niciun fel de obligații.

Era nemțoaică de origine, dar se stabilise în Phoenix, Arizona. Se mutase în Los Angeles în urmă cu un an şi jumătate ca să lucreze pentru un senator şi soția acestuia, care îi puseseră la dispoziție cochetul apartament. Avusese o incredibilă şansă găsind această slujbă. În schimbul locuinței şi a 150 de dolari pe săptămână, trebuia să se ocupe de fetița lor de 5 ani în fiecare zi de marți şi în week-end-uri.

Îi ceruse lui Justin să o filmeze chiar de la a doua lor întâlnire erotică. Cameramanului i se păru interesant acest divertisment şi, cu timpul, începu să-i placă şi lui. Casetele realizate cu camera ei video de amatoare nu erau extraordinare, însă priceperea lui Justin în materie mai compensa din această carență. Toate filmele erau păstrate de Tanja într-un loc numai de ea ştiut. Susținea că îi plăcea să le revadă de una singură, pentru a se putea admira în linişte şi intimitate. Lui nu-i fusese dat să revadă vreo imagine şi, de aceea, plăcerea sa se rezuma doar la a filma admirabilele contorsiuni de nimfă senzuală ale Tanjei. Asta până când se dezlănțuia, de fiecare dată, înflăcărată partidă de amor atât de aşteptată.

Ea îi făcu semn să se apropie, cu ochii pe jumătate închişi şi picioarele larg depărtate. El o filma în continuare cu o mână, iar cu cealaltă îşi trase şlițul, apoi se dezbrăcă de tot.

— Cere-o! Vreau să te aud cum o ceri!

— Dă-mi-o, iubitule! Fă-mă să-mi ies din minți! Violează-mă!

Cu ochii ațintiți asupra sexului lui, fata îşi introduse un deget înăuntru, iar pe altul îl băgă în gură, începând să-l sugă. Justin abia se mai putea abține. Lăsă camera video să filmeze în continuare, aşezând-o pe trepied şi se apropie de ea. Îl provoca la viol.

Tanja începu să îşi balanseze şoldurile, prefăcându-se că înainta spre el cu mici zvâcnituri ale bazinului care mimau sexul. Cu ochii albaştri ațintiți asupra lui, un zâmbet îi înflori pe față. Îl prinse de membru şi îl trase mai aproape de ea, îl sărută apăsat pe gură, ca aproape imediat după aceea limba ei pătimaşă să înceapă

a-i umbla pe la urechi, pe gât, pe piept şi din ce în ce mai jos. El nu mai rezistă tentației şi îşi încleşta o mână în părul ei, împingând-o cu delicatețe, dar şi cu fermitate, înspre pulpele lui. Fata nu se împotrivi. Ştia că asta era treaba ei şi că era datoare s-o facă dacă dorea să-l mulțumească. Şi dorea, altfel nu s-ar fi întâlnit cu el de două ori pe săptămână. Dimensiunile lui nu erau deloc ieşite din comun, însă avea o putere aparte de a-şi controla ejacularea, ceea ce îl făcea aproape inepuizabil. Rezista şi o oră întreagă reprizelor de destrăbălare pe care ea le adora fără reținere.

Pe Justin îl încercă o poftă violentă de a termina aşa, însă se abținu şi o ridică deasupra lui, prinzând-o de talie. Pubisul ei îl zgârie puțin, însă numai până când se insinua înăuntru, unde era destul de umed. Apoi o îndemnă să înceapă. Sprijinindu-se cu mâinile de pieptul lui, fata se ridica puțin, iar pe urmă se lăsa uşor să intre la loc. Apoi executa o mişcare scurtă înainte şi una înapoi, ca pe urmă să se ridice din nou, continuându-şi cu pricepere jocul preferat. Suspina.

Bărbatul o prinse de sâni şi, în vreme ce se opunea atacurilor ei, o împinse pe spate. Ea se sprijini cu mâinile de genunchii amantului, arcuindu-şi bustul sub presiunea fermă a palmelor acestuia. Cu fiecare moment ce trecea, devenea tot mai încordată. În culmea excitației, jocul lor se apropia de final. Coapsele li se încleştau la intervale din ce în ce mai scurte. Tanja îşi dădu frumosul păr pe spate, continuându-şi sublimul efort cu privirea țintuită în tavan şi dinții strânşi. Această încordare aproape că o durea. Era ca un arc gata să se destindă. Scoase un strigăt răguşit, mijlocul începu să i se balanseze în toate părțile, haotic şi renunță să se mai extragă din el. Era momentul mult aşteptat, iar bărbatul îşi dăduse seama de asta. Îi luă ambii sâni în aceeaşi mână şi cu cealaltă o prinse de fese, împingându-se în ea cât putu de mult. Îşi ridică uşor bazinul de pe pat şi o privi extaziat cum exploda în acelaşi timp cu el. În ultima clipă, se prăbuşi pe pieptul lui şi îl sărută apăsat, cu o pasiune demnă de o profesionistă într-ale amorului.

— Ja, ja, ja! — mai articula fata şi oftă din adâncul pieptului ei bine format.

Bărbatul stătea în maşina sa Volvo S 40 Sedan şi supraveghea intrarea în imobilul din Mesquite Avenue. Începea să se întunece şi să plouă mărunt. Telefonul mobil sună şi el se grăbi să răspundă.

— Eu sunt! S-a mai întâmplat ceva?

— Încă nu. El e tot acolo.

— O.K., vezi ce faci după ce pleacă. Trebuie neapărat să obții de la ea ceea ce ne trebuie.

— Şi dacă nu vrea?

— Încearcă tot ce se poate încerca! Dacă e cazul şi altfel nu se poate, scapă de ea.

— Bine, nu-mi mai spune ce să fac! O să rezolv cum ştiu eu cu târfa asta împuțită!

Tanja Ratzmann puse o casetă cu formația rock „Puhdys" şi a lor muzică retro, reascultându-i pe cei doi Dieter, pe Birr şi Hertrampf pentru cine ştie a câta oară. Trase draperiile şi aprinse veioza, după care acționa telecomanda

televizorului. Avea nevoie să facă o baie cât se putea de caldă. Melodia grupului german îi desfăta auzul, deşi era dată puțin cam tare. Dar nu avea pe cine deranja, fiindcă locatarii de pe palier erau plecați în vacanță, iar dedesubt nu locuia deocamdată nimeni. Se bucura oarecum că a rămas singură. Îi era dragă propria intimitate, fiindcă îi crea acea senzație de libertate fără de care nu putea trăi.

— Iartă-mă că plec, dar n-am încotro! — se scuzase Justin Pinder puțin mai devreme.

Unul dintre prietenii săi îl rugase să-l ajute la o filmare şi nu putuse să-l refuze. Ea îl înțelesese perfect:

— Nu trebuie să te justifici. Vezi să nu întârzii! Intră în cadă, scoase dopul şi mai dădu puțin drumul la apa caldă. Se apucă cu o mână de nas, închise ochii şi se lăsă la fund. Ce plăcut era! Când o să termine, va comanda mâncare chinezească şi se va uita la un film pe video. Poate chiar la „Dragostea e oarbă", cu Anthony Edwards, Jenny Seagrove şi Charles Dance, pe care îl va vedea pentru a suta oară. Cumpărase această casetă cu doi ani în urmă, când apăruse pe piață şi de atunci nu se mai despărțise de ea. Când era aproape gata, i se păru că aude telefonul. Din cauza muzicii nu distingea prea bine soneria acestuia. Îşi stoarse părul şi ascultă din nou. Suna, într-adevăr! Să nu fie senatorul sau soția acestuia! Ieşi grăbită din apă, luă un halat de baie pe ea şi se repezi să răspundă:

— Alo, da! Alo, e cineva acolo? închise radiocasetofonul şi repetă:

— Alo, nu se aude nimic! Degeaba.

Bărbatul care aşteptase plecarea lui Justin reuşise să forțeze încuietoarea intrării în apartament şi stătea într-un colț mai întunecat al salonului, închisese telemobilul înainte de a intra, cu un zâmbet mefistofelic pe buze. Tanja simți o prezență în încăpere, se răsuci şi rămase locului, cu fața schimonosită de stupoare amestecată cu groază.

CAPITOLUL 2

Detectivul Eric Black veni acasă dimineața devreme. Nu se mai obosi să aprindă lumina, se descălță din mers şi, aşa îmbrăcat cum era, se aruncă pe pat. Era frânt de oboseală. Prin față îi jucau lumini colorate, fetițe cu pantalonaşi foarte scurți care vindeau țigări, go-go girls, animatoare şi prezențe necunoscute, ce dansau ori stăteau de vorbă. Nu avusese încotro, trebuise să o ducă pe nepoata căpitanului Corky West la „Saturday Nights Club", aşa cum îi promisese. Bonnie West, care lucra la Controlul Financiar, îi ajutase pe el şi pe partenera lui în dosarul „Corticoidul XY-108"[1], venind cu nişte informații capitale, iar o noapte de distracție era recompensa pe care o merita din plin. Noroc că fata nu stătuse o clipă locului şi nu-l bătuse prea mult la cap, până pe la cinci dimineața, când se pregătiră să plece.

Eric mai privi o dată deşteptătorul şi toate gândurile îi zburară din cap. Era ora 06:00. Adormi.

Peste o jumătate de oră, telefonul sună furibund, scoțându-l din starea de toropeală foarte apropiată de letargie în care se prăbuşise. Cu o mână nesigură reuşi să ridice receptorul, încercând să se dezmeticească măcar un pic. Dormise atât de puțin!

— Mmmm?! — articula el cu mare dificultate, incapabil să poată provoca ridicarea propriilor pleoape.

— Eric, sunt Jane!

— Care Jane, amanta lui Tarzan, omul junglei?

— Cum de reuşeşti să fii imposibil aşa de dimineață?

— La ora asta nu poate fi vorba despre dimineață. E noapte de-a binelea. Ce vrei? — întrebă Eric, blestemând soarta care i-a dat drept partener o femeie detectiv.

— Ai făcut-o lată azi-noapte cu nepoata căpitanului? Îmi pare rău că te trezesc, dar avem un cadavru.

— Şi ce, eu trebuie să fiu sculat din somn pentru fiecare mort?

— E ordinul lui West. Legistul, criminalistul şi cercetătorul nostru ştiințific, Dr. Butch Harrison, se află deja la fața locului împreună cu întreaga echipă. Căpitanului n-o să-i placă dacă vii pe la prânz. Deja a țipat la mine de vreo patru ori.

— Căpitanul? Superiorul ăla al nostru de la „Cazuri Speciale"? Nu-l cunosc!

— În locul tău m-aş grăbi!

— O.K., dă-mi adresa!

— Mesquite Avenue. Vei vedea maşinile noastre acolo. Pe curând! Scena era demnă de un film de groază bine regizat. Clădirea de pe Mesquite Avenue fusese împrejmuită cu benzi speciale dintr-un material de culoare galbenă, iar câțiva agenți ai poliției împiedicau accesul curioşilor. Înăuntru, echipa lui Butch Harrison,

[1] Nota Editurii electronice Equinox – vezi „Anthony King – Droguri şi moarte la Los Angeles", o altă carte a Editurii electronice Equinox

compusă din patru criminalişti complet echipaţi, aduna probe de zor, cu precizia unor chirurgi care operează în mediu steril. În mijlocul încăperii, un contur format din bandă adezivă albă marca locul în care se aflase cadavrul. Acesta, după examinarea de la faţa locului, fusese transportat la laboratorul „Specialistului" — cum îi spuneau colegii doctorului Butch Harrison — pentru necropsie.

Detectivul Black se legitimă în faţa a doi poliţişti, îşi aprinse un Camel fără filtru şi intră în apartament, întrebându-se: „Oare ce caut eu aici?" îndată o văzu pe partenera lui purtând o discuţie aprinsă cu Butch. Aceasta întoarse spre el o privire amuzată şi grăi:

— Hopa, iată-l şi pe Clark Gable în persoană! Seducătorule!

— În loc să mă iei peste picior, mai bine mi-ai face rost de nişte cafea cu vreo câteva pietre în ea, ca să fie mai tare.

Jane se execută, râzând pe înfundate, pentru că nu voia să-l facă de râs în faţa celorlalţi. Ştia pe propria-i piele că nesomnul amestecat cu alcoolul provoacă o afecţiune foarte contagioasă.

— Văd că maniacii tăi cu microscoape şi lămpi cu xenon sunt deja pe meserie, Butch! — zise Eric către „Specialist".

Dr. Harrison, care îşi făcea de lucru cu un flacon de ninhidrină, destinată analizelor de laborator, deşi părea foarte concentrat, îi răspunse:

— E prea devreme ca să ne pronunţăm, deşi sunt ceva indicii. O să vedem la laborator. Microscopul electronic computerizat ne va spune, cu siguranţă, mult mai multe.

— Şi cadavrul când îl cosmetizezi?

— Stai întâi să ajung la laboratorul criminalistic, mai precis în sala de autopsii.

— Despre ce e vorba?

— O femeie de rasă albă, poate nemţoaică sau scandinavă, a fost ruptă în bătaie. Capul, faţa, gâtul şi braţele îi sunt pline de vânătăi şi muşcături. Maxilarul fracturat, posibil politraumatism cranio-cerebral, leziuni multiple ale părţilor moi faciale etc.

— Violată?

— Nu, din câte mi-am dat seama la prima vedere.

Poliţista Jane Heron, destoinica şi intuitiva lui coechipieră, tocmai se apropia cu o cană de jumătate de litru de cafea în mână.

— Eu mi-am terminat treaba aici, spuse „Specialistul". Sunaţi-mă la laborator când aveţi timp, căci o să ştiu mai multe după efectuarea analizor şi a autopsiei.

Îi salută pe amândoi şi plecă, făcându-i un semn ştrengăresc Janei, care înainta prudent dinspre bucătărie, cu cana fierbinte de cafea în mână.

— Ia şi bea! E făcută de adorata ta colegă în persoană.

Şi îşi aranja, cochetă, o inexistentă şuviţă rebelă de pe frunte.

— Mulţumesc! Auzi, deşi m-am gândit de mi s-a încins bruma de creier care se află în funcţiune la această oră imposibilă, tot n-am înţeles: ce căutăm noi aici?

— Cred că bravul nostru căpitan, cu binecuvântarea directorului Tillman, ne-a pregătit ceva aşa, ca pentru noi. Ne aşteaptă la ora 09:00 la el în cuşcă. Asta e tot ce ştiu!

— Bine, acum spune-mi ce ai aflat despre victimă!

— Se numeşte Tanja Ratzmann, avea 23 de ani, nemțoaică din Landul Brandenburg, necăsătorită. Lucra şi locuia aici de un an şi jumătate. Prietenul ei, cameramanul independent Justin Pinder, a descoperit cadavrul. Au făcut sex aseară, după care s-au despărțit, el având o treabă de rezolvat. Mai târziu a vrut să-i facă o surpriză şi s-a întors la ea, — găsind uşa forțată. Băiatul era distrus şi părea sincer. Văzându-l atât de şocat, am rugat un polițist să-l conducă acasă. Ar mai fi un lucru amuzant. Se pare că iubiții îşi filmau partidele erotice.

— Probabil că defectul lui profesional era de vină. Şi unde sunt dovezile respective?

— A fost o singură casetă video. Tehnicienii au luat-o la laborator. Detectivul criminalist Brian Benett zicea că va fi prima probă pe care o va examina. Pe urmă ne dă un telefon ca să ne furnizeze detalii.

— Să nu-mi spui că această cameră video funcționa în timpul crimei, că nu te cred! — arătă Eric spre trepiedul pe care era montat aparatul, acum răsturnat pe jos.

— Nici nu-ți spun! Nu se afla în priză. Căci dacă ar fi fost, noi nici nu mai eram aici! În plus, n-am găsit nici cartea de vizită a asasinului, îşi mai ironiza ea o dată partenerul.

Apoi îi luă cana goală din mână, fiindcă aceasta fusese golită cu multă promptitudine, după care adăugă:

— Am mai găsit un plic gol, format A5, pe care este scrisă o adresă din Germania, pe numele Ulrike Ratzmann. Probabil vreo rudă apropiată. Sergentul Mann încearcă să afle amănunte, la rugăminții mele fierbinți.

Inspectând dintr-o privire apartamentul, detectivul îşi exprimă o curiozitate în legătură cu posibilitățile financiare ale victimei:

— Locuia singură aici, în ditamai casa?

— Da, dar locuința nu-i a ei, ci a celor care au angajat-o ca să aibă grijă de fiica lor.

— Şi cine sunt respectivii?

— Aşteptam să-mi pui întrebarea asta! — întârzie ea răspunsul, sporind astfel curiozitatea lui Eric.

— Bine, bine, spune odată!

— Eddie Brent-Jackson şi soția sa, Roberta, după ultimele informații.

— Nu-mi spune că au vreo legătură cu senatorul democrat şi cu nevastă-sa!

— Nu-ți spun, dar... au una mare de tot: ei sunt!

Black oftă lung, apoi începu să înjure şi continuă acelaşi ritual până la ieşirea din imobil.

Cu mâinile înfundate în buzunare, bărbatul se plimba destins prin parcul Baldwin, fiind încântat de priveliştea matinală. Profilul lui avea ceva de vultur în el, un aer de profundă severitate abia îndulcită de un vag surâs şi o siguranță de sine

triumfătoare. I se părea că era genul de om superior semenilor săi, iar această convingere îl umplea de admirație față de propria persoană.

Simțea încă în nări mirosul sexului fetei şi parfumul tulburător al acesteia. Îşi aducea aminte precis. Excitarea lui totală survenise abia după ce pielea ei bronzată fu acoperită de echimoze albastre-vineții. Violența de care dăduse dovadă încă îi provoca frisoane de plăcere pe spate şi pe pielea brațelor. Celularul se încăpățâna să-i curme liniştea chiar în acel moment:

— Rudolph, unde te afli? Cred că te-am sunat de o mie de ori.

— Am avut aparatul închis. Sunt în parcul Baldwin, să iau aer.

— Ai ceea ce ne trebuie?

— Da. Suntem amândoi imprimați pe o casetă video. Cu asta ne avea la mână.

— Ne-a filmat?

— Obiectivul a avut capacul pus. Se aud doar vocile noastre.

— Şi cu fata ce-ai făcut? M-au chemat la poliție în dimineața asta. Eu abia am aterizat pe Aeroportul Municipal „Palm Springs", venind din Phoenix, Arizona.

— Am rezolvat problema în felul meu. Nu ştii nimic, bine? Ieri nici măcar n-ai fost în oraş.

— Un timp n-o să mai vorbim deloc. Ne dăm la fund.

— Ştii unde mă găseşti, eu nu te caut. Închise telemobilul, continuându-şi în linişte superba plimbare matinală.

CAPITOLUL 3

Directorul Departamentului Poliției Los Angeles, Larry Tillman, şedea la birou pe locul căpitanului Corky West, iar acesta privea pe fereastră, calculând cât mai avea până la pensie. Gândurile boss-ului cel mare se îndreptau în cu totul altă direcție. O femeie tânără fusese asasinată în apartamentul unui senator democrat, iar soția acestuia era o bună prietenă de-a lui încă de pe băncile colegiului. Presa parcă turbase [...]. Directorul tocmai termină de citit un fax primit de la poliția germană, care cuprindea datele de stare civilă şi alte câteva informații lapidare despre Tanja Ratzmann, când cineva bătu în uşă.

— Da! — țipă el în locul adevăratului ocupant al acelui birou.

West îşi privi mecanic ceasul. Jane Heron intră prima, secondată de Eric Black, care abia îşi mai ținea capul pe umeri şi ochii deschişi. Văzându-i pe cei doi şefi, bărbatul evalua cu rapiditate pericolul care îi păştea. Din cauza oboselii, nu ajunsese la nicio concluzie, însă percepu totuşi aerul tensionat din încăpere.

— Luați loc! — îi invită căpitanul, fără să le mai răspundă la salut. Uitați faxul din Germania pe care l-a cerut sergentul Mann pentru voi! Ați înțeles, desigur, că v-am chemat în legătură cu „Afacerea Tanja Ratzmann".

— Mai degrabă „Afacerea Eddie Brent-Jackson"! — interveni Tillman, cu o privire autoritară.

— Bine! Să-i spunem aşa! — pufni căpitanul West, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt în timp ce vorbea.

— Corky o să vă dea detaliile necesare, spuse directorul, ridicându-se de la birou. Am trei motive pentru a ordona ca voi să vă ocupați de această problemă şi toate au un numitor comun: discreția. Primul motiv constă în faptul că, dacă se amestecă agenții Biroului Federal de Investigații, o să avem cu toții o haită de ziarişti pe urmele noastre. Aduceți-vă aminte de articolele din presă apărute în urma ultimei crime bestiale, săvârşită asupra lui Mariyn Rivera, care au ținut prima pagină a ziarelor de scandal timp de săptămâni întregi: „Vampirul de prostituate", „Vârcolacul atacă, poliția doarme!" sau „Sodomie şi crimă infernală!". Al doilea motiv presupune tot discreție maximă, deoarece în problemă este implicat numele unui politician în apartamentul căruia a fost descoperită o tânără asasinată cu cruzime, în fine, cel de-al treilea motiv — cel mai important pentru mine — este că soția politicianului e o bună prietenă de-a mea încă din adolescență. O prietenă care m-a rugat să fac lumină în această afacere murdară, bineînțeles, cu multă discreție, în ceea ce-l priveşte pe senator, acesta nu mi-e prieten, dar este posibil să-mi devină, în cazul în care va fi reales la elecțiunile ce bat la uşă.

— Heron, începu căpitanul West — expeditiv — să dea ordine. Fiindcă rupi puțin limba germană, vei pleca la Berlin şi apoi undeva prin apropiere, unde locuieşte mama victimei. Îi anunți decesul fiicei ei şi vezi ce mai poți afla pe acolo. Avionul tău decolează mâine dimineață de pe Aeroportul Campton.

Jane privi triumfătoare spre partenerul ei, parcă spunându-i: „Vezi, cine vorbeşte germana...!"

— Un polițai neamț te va aştepta la aterizare şi va fi umbra ta peste tot.

— Ai grijă noaptea, că pe întuneric umbrele nu se văd! — glumi Eric. Să nu-ți facă ceva!

— Nu e momentul pentru ironii, îl apostrofă căpitanul, apoi reluă: tu vei continua ancheta aici, la Los Angeles. Află cine a omorât-o pe fată şi de ce. Lasă baltă cealaltă poveste cu ucigaşul vampir, căci acum nu mă interesează. Am pus pe altcineva să se ocupe de caz.

— Roberta Brent-Jackson, soția senatorului, îți va da toate informațiile pe care i le vei cere pe parcursul anchetei, interveni Larry Tillman. Este patroana unei case de modă. Ai aici tot ce te interesează, încheie el, înmânându-i un plic galben.

— L-am convocat pe Eddie Brent-Jackson pentru un interogatoriu de rutină, astăzi, la ora 10:00, fu rândul lui West să ia cuvântul. Vezi ce faci! E valabil şi pentru tine, se adresă el Janei.

— Desigur, domnule, se grăbi polițista să-i răspundă, de teamă să nu se răzgândească şi să-i anuleze plecarea pe bătrânul continent. Asta-i tot?

— Da, la treabă! — mai spuse căpitanul pe un ton bisericesc.

— Amin! — nu se putu abține din nou detectivul Black.

— În primul rând, vă mulțumesc că n-a respirat nimic în presă până acum! — se arătă îndatorat senatorul democrat Eddie Brent-Jackson.

— Asta la insistențele directorului Tillman, domnule senator, ținu detectivul Black să-i arate încă de la început cum stăteau lucrurile şi îşi aprinse un Camel fără filtru. Să-i dăm drumul! Ce ştiți despre viața particulară a Tanjei Ratzmann?

Politicianul îl privi precaut de jos în sus, spunând:

— Nu sunteți foarte diplomat, domnule detectiv.

— Asta e adevărat. Dumneavoastră sunteți diplomat, eu, polițist.

— N-aveam confidențe cu Tanja, iar viața ei sexuală nu mă interesa absolut deloc. Ea vedea de fiica noastră timp de 3-4 zile pe săptămână şi atât! În rest, trăia cu cine voia.

Brent-Jackason miza pe libertatea individuală, care făcea parte şi din platforma electorală a partidului. Asta îl interesa mai puțin pe Black, ce reluă seria întrebărilor indiscrete:

— Unde vă aflați ieri seară, domnule senator?

— Vreți să insinuați ceva anume, detective?

— Vreau să aflu adevărul! Rutina, ştiți...

— În fine, am fost la nişte prieteni din Phoenix, Arizona, de unde m-am întors azi-dimineață. Pot depune mărturie, dacă doriți să-mi stricați reputația.

— Când ați văzut-o ultima oară pe fată?

— Cred că în urmă cu vreo patru zile, când a venit s-o ia pe fiica noastră.

— Ați remarcat ceva la ea în mod deosebit?

— Eu nu, poate soția. Ele erau mai apropiate şi, de fapt, Roberta a cerut deschiderea acestei anchete.

— Oricum ar fi fost una, doar avem de-a face cu un asasinat. Nu există nicio îndoială în acest sens.

— O fi vorba de vreun maniac sexual?

— N-ar fi exclus, făcu Eric pe evazivul, înțelegând că nu va scoate nimic de la senator, cel puțin deocamdată. Pentru moment, cam asta ar fi tot. Vă vom ține la curent cu progresele noastre.

— Dacă mai aveți nevoie de mine, oricând cu plăcere!

— Apropo, ştiați că Tanja Ratzmann îşi filma partidele erotice, fiind o pasionată a filmelor video?

Vizibil tulburat, politicianul răspunse:

— N... nu, nu ştiam! Fiecare cu păsărelele lui.

— Vă conduc până la ieşire, domnule Brent-Jackson!

Eric stinse în scrumieră țigara aprinsă pe drum şi îşi puse puțin capul pe birou. Adormi instantaneu, bucurându-se de această scurtă odihnă vreme de un sfert de ceas, când fu trezit de odiosul țârâit al telefonului.

— Detectivul Black la aparat!

— Eu am omorât-o pe târfa aia, se auzi o voce sacadată şi guturală în receptor.

— Aş vrea să înțeleg despre ce vorbiți, dar dați-mi o şansă! — răspunse polițistul buimac.

— Nemțoaica a primit ce-a meritat, n-are de ce să vă pară rău după ea!

— Vă referiți la Tanja Ratzmann?

— Da, la perversa aia care se lăfăia în lux. A primit pedeapsa supremă pentru că a meritat-o!

Şi legătura se întrerupse. Oare să fi intrat psihopații în priză sau era chiar el, criminalul? Dar afacerea era încă destul de confidențială! Ceva nu părea în regulă. De fapt, nu era nimic în regulă.

CAPITOLUL 4

Locotenentul Christian Groger, de la Poliția Criminală Berlineză, o aştepta pe Jane la Aeroportul Schonefeld, purtând o plăcuță pe care era notat numele ei. Abia în acea dimineață aflase ce misiune i s-a încredințat. O întâlnire cu un detectiv californian, fie el şi femeie, suna destul de bine. Era vorba despre asasinarea unei tinere germane pe teritoriu american, iar asta îi interesa şi pe ei, cu siguranță.

Avionul sosise la timp, spre orele prânzului. Locotenentul îşi duse mâna la bărbie, tic cu care rămăsese încă din Academia de Poliție de pe Bulevardul Invalizilor, constatând că începuse deja să-i crească barba. Şi nu o aşteptase prea mult pe colega de dincolo de Pacific. Oare cum o arăta? — se gândi bărbatul, care se afla în floarea vârstei. Să fie blonda înaltă care... sau bruneta de talie mijlocie, cu o şuviță căzută pe frunte? Era destul de seducătoare, după gusturile lui. Iată, fata se uita fix la el şi zâmbea! Ea trebuia să fie, şi-a văzut numele pe plăcuță, de-aia zâmbeşte, îşi mai spuse tânărul locotenent înainte ca polițista să se apropie de el.

— Jane Heron, de la Departamentul Poliției din Los Angeles, se prezentă ea în germană. *Herr Groger?*

— *Sicher, meine liebe Frau!* — îi răspunse el în aceeaşi limbă, întinzându-i mâna.

Arăta bine *fritz*-ul! Circa 1,85 metri înălțime, blond, desigur, cu ochi albaştri, desigur, fără burtă ori chelie. Părea un bărbat puternic şi, totodată, delicat, care ştia să se poarte cu femeile, venerându-le şi ocrotindu-le. Ce mai, nu era exclus să se îndrăgostească de el, dacă zăbovea mai mult prin Germania! Dar nu era aşa, din păcate. Trebuia să ia avionul înapoi spre Los Angeles chiar a doua zi, pentru a continua ancheta alături de partenerul ei iubit.

— Doriți să vorbim în germană sau în engleză? — întrebă el politicos, luându-i valiza din mână.

— În engleză, dacă se poate! — se bucură Jane că îşi putea exprima gândurile în limba natală. Dar aş propune să ne tutuim.

— Bine, Jane. Eşti măritată?

— Cu meseria pe care mi-am ales-o, n-am avut timp până acum. Tu?

— Eu încă nu mi-am propus, răspunse Christian cu un zâmbet malițios.

În parcare îi aştepta un jeep Cherokee 4x4 de toată frumusețea, de culoare bleumarin.

— Maşina personală sau cea de serviciu? — muri Jane de curiozitate.

— Este a mea, dar mai am vreo cincisprezece rate de plătit la ea.

Ieşiră în curând pe autostrada spre Frankfurt, iar după câțiva kilometri o făcură la stânga, spre localitatea Eberswalde-Finow, în apropierea căreia locuia mama Tanjei. La radiocasetofonul luxoasei maşini cânta în surdină formația „Emerson Lake & Palmer", pe care americanca o recunoscu deîndată.

— Îți place muzica retro?

— Destul de mult, în comparație cu ceea ce se cântă azi. Ştii cine cântă?

— I-am recunoscut!

— E o melodie de prin ‘73, pe care o interpretează Greg Lake.

Nici nu-mi aduc aminte dacă eram născută pe atunci, cochetă Jane cu simpaticul neamț.

Circulând cu aproximativ 90 km/h, se apropiau destul de repede de ținta călătoriei lor. Ea ar fi vrut ca satul mamei Ratzmann să fie ceva mai departe... Poate şi el.

— Mai avem zece minute şi ajungem. Ce maşină ai în America?

— Un BMW 525, răspunse ea cu modestie.

— Oho, piesă de colecție! — fu mândru Christiân că ea avea o maşină germană, deşi la el mândria națională nu se situa pe primul plan. Şi ce ştii exact despre femeia pe care o căutăm? — schimbă neamțul vorba.

— Nu mare lucru. Este maică-sa, pe care tânăra a părăsit-o acum vreo trei ani, pentru a-şi găsi norocul pe alte meleaguri.

— Aşadar, probabil că locuieşte singură. Uite că am ajuns!

Era o casă bătrânească, s-ar putea spune la prima vedere, destul de bătrânească, dar curată. Gardul şi grădina erau mult mai părăginite; păreau că nu mai fuseseră îngrijite de multă vreme. Tanja făcuse liceul la Berlin şi, în particular, studiase limba engleză cu foarte multă dăruire. Dacă ar fi ştiut ce soartă o aşteaptă, poate că ar fi învățat franceza sau nicio altă limbă. Venea acasă foarte rar, probabil, iar mama ei, o femeie singură, nu putuse face față întregii gospodării.

Christian parcă jeep-ul în dreptul numărului care îi fusese indicat în informațiile primite de dimineață şi coborî. Claxonă fără să vrea cu cotul şi îşi ceru scuze aproape instantaneu.

Gazda îi auzi şi veni la poartă. Era o femeie cu părul complet alb şi neîngrijit, cu privirile cam rătăcite — după impresia polițiştilor —, purtând un coş de nuiele în mână.

— Sunteți doamna Ulrike Ratzmann? — întrebă bărbatul, aflat în spatele lui Jane.

— Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Locotenent Groger de Poliția Criminală berlineză şi detectiv Heron, venită din America. Am vrea să stăm de vorbă cu dumneavoastră!

— Eu n-am făcut nimic, de ce ați venit la mine? Sunt o femeie bătrână şi bolnavă. Am să țip, să iasă vecinii!

— Calmați-vă, doamnă, vă rog! — spuse şi polițista în germană. Nu vrem să vă facem niciun rău!

— Şi-atunci ce căutați aici? — se arătă bătrâna mai înțelegătoare cu o femeie.

— Vrem doar să vă vorbim.

După ce se mai uită o dată lung la amândoi, măsurându-i din cap până-n picioare, ea le deschise uşa, poftindu-i s-o urmeze în casă. Jane era intrigată de comportamentul bătrânei, însă acum nu putea comenta asta cu Christian. Intrară într-o încăpere de dimensiuni reduse, cu ciment pe jos şi cu sobă. Probabil că nu avusese bani pentru o instalație de gaze. Mobilierul era, de asemenea, foarte sărăcăcios. O masă mare din lemn masiv, patru scaune împrejurul ei şi un dulăpior constituiau toată mobila. Ea se aşeză în capul mesei, invitându-i în tăcere să ia loc.

— Drăguță casă, încercă Jane să destindă atmosfera. Probabil că e foarte veche.

— Părinții mei au construit-o imediat după terminarea războiului. Acum îmi spuneți ce vreți să vorbiți cu mine? — se arătă femeia nerăbdătoare.

— Aveți o fiică pe nume Tanja Ratzmann? — luă locotenentul inițiativa.

Pentru o clipă, ochii i se înseninară.

— Tanja? De mult n-am mai văzut-o. Ştiți ceva despre ea? Cum îi merge?

Bărbatul îşi drese glasul, îşi împreună mâinile şi spuse:

— Doamnă Ratzmann, suntem aici pentru a vă da o veste nu tocmai plăcută.

— Adică?

— Tanja a avut un accident...

— Ce vreți să spuneți? S-a întâmplat ceva cu ea? — întrebă bătrâna, foarte îngrijorată.

— A...

— A... ce? — se enervă vizibil gazda.

Jane dădu din cap când întâlni privirea lui, Christian. Uneori era mai bine să fii direct în astfel de situații. Încurajat de ea, polițistul îşi luă inima în dinți.

— Doamnă Ratzmann, fiica dumneavoastră a fost găsită moartă într-un apartament din Los Angeles. Îmi pare foarte rău!

De groază, femeii i se zburli şi mai tare părul în cap, ochii îi ieşiră din orbite, iar fața i se schimonosi. Rămase mută. Apoi, buzele ei începură sa tremure şi lacrimile prinseră a-i curge pe obraji.

Se ridică de pe scaun şi spuse, refuzând să accepte realitatea:

— Nu e adevărat!

— Suntem aici ca să aflăm orice indiciu care ne-ar putea ajuta la descoperirea criminalului.

— A fost ucisă? Tanja mea? Nu e adevărat! O să o cert când va veni acasă!

— Doamnă Ratzmann, fata dumneavoastră nu mai e în viață, încercă şi Jane să o convingă de trista realitate. Trebuie să înțelegeți şi să acceptați cu resemnare acest lucru. Nimeni nu o mai poate învia!

— Vreți să ne arătați camera ei?, interveni locotenentul.

— Şi-atunci o veți ajuta să vină acasă?

Era clar, bătrâna o cam luase razna. Mai plânse o vreme, privind pe fereastră la poarta casei, după care le zise:

— Haideți să vă arăt camera ei!

Odaia arăta la fel cum o lăsase Tanja când luase drumul Americii. Pe pereți erau tot felul de afişe cu cântăreți, actori şi două tablouri religioase, înfățişând-o pe Sfânta Măria cu Pruncul şi pe Isus răstignit pe cruce.

— Căutați acolo! — le indică Ulrike Ratzmann o valiză de pe şifonier. E tot ce-am primit de la ea.

Locotenentul coborî valiza şi o depuse pe pat. Înăuntru se aflau zeci de plicuri de format A5, nedesfăcute. După grosimea acestora, Jane îşi dădu imediat seama că în ele se aflau casete video. Toate fuseseră expediate din Statele Unite.

— Îmi trimite câte unul sau două pe lună şi eu le aranjez frumos în valiză pentru ea, când o veni acasă. Aşa mi-a spus să fac.

— Ştiți ce se ascunde în aceste plicuri?

— Nu, fata mea nu mi-a spus niciodată.

— Îmi pare rău, însă va trebui să le luăm cu noi, mărturisi Jane. Ne vor ajuta foarte mult.

— Desigur, luați-le, dar pe urmă să i le dați Tanjei, că are nevoie de ele.

— Aveți toată încrederea în noi! Vom avea mare grijă de ele, mai adăugă polițista, pregătindu-se de plecare.

Bărbatul închise valiza, o şterse de praf cu o cârpă şi o luă la subsuoară.

Hotelul Berlin, la care fusese cazată, avea şi el un aer bătrânesc, însă numai pe dinafară. Îndată ce ajunse la recepție, întrebă în germană dacă în cameră existau televizor şi sistem video Beta-cam. Oarecum intrigat, recepționerul îi răspunse în engleză:

— Bineînțeles! Găsiți şi duş şi frigider...

Era destul de obosită, aşa că nu mai avu chef să se ia în gură cu el. Urcă repede sus, făcu un duş fierbinte la repezeală şi deschise larg ferestrele, pentru a respira puțin aer curat. Nu ştia de ce, însă gândurile i se îndreptară din nou spre chipeşul polițai neamț. Din păcate, a trebuit să plece în grabă la Ministerul de Interne, însă o va conduce a doua zi la aeroport. Rămânea să vadă singură ce era înregistrat pe casete.

Jane aranjă plicurile după datele de expediere înscrise pe ştampile şi le desfăcu pe ultimele cinci. Luă o casetă la întâmplare, introducând-o în aparat, apoi se instala comod în vârful patului, cu telecomenzile în poală.

În prim-plan apăru figura unui bărbat cu ten măsliniu, care se filma singur, strâmbându-se la obiectiv. O voce din off suspină:

— Apropie-te iubite, să te sug până la ultima suflare!

Obiectivul camerei video focaliză membrul său în erecție, făcând-o pe Jane să exclame, lăsându-se să cadă pe spate:

— Ah, nu!

— Sunt convinsă că eşti un adevărat armăsar, dragule! — se auzea continuarea dialogului obscen.

Obiectivul se opri pe chipul celei care vorbise înainte şi pe ecran apăru mutrişoara simpatică a Tanjei Ratzmann, pe care polițista o vedea în viață pentru prima oară. Stătea îngenuncheată pe o saltea, cu palmele postate drept în față, cu talia arcuită în jos şi cu bazinul mult ridicat. Avea pe ea doar un sutien din satin alb, foarte transparent, de sub care împungeau mândri sânii ei frumoşi, care păreau a nu aştepta altceva decât să fie mângâiați. Jane urmări caseta câteva minute, ajungând la concluzia că voyeurismul nu o atrăgea. Mai bine o făcea ea decât să-i privească pe alții.

Pe următoarea casetă, Tanja apăru din nou în toată splendoarea ei, de astă dată făcând duş. Polițista identifică imediat camera de baie a apartamentului din Mesquite Avenue, unde fusese găsită victima. Persoana care lua imaginile realiza tot felul de prim-planuri, din cele mai diverse unghiuri, în vreme ce tânăra ei complice

se mângâia lasciv sub apa care cădea asupră-i. În tot acest timp, intona un cântecel german, probabil de leagăn.

Vizionând şi prima parte a celei de-a treia casete, Jane constată că începea să se plictisească de moarte. De astă dată, pe ecran apărură două femei, dintre care una era Tanja. Ele se abandonară — după câteva scurte preliminarii erotice — unui delir sofisticat cu trepidante şi stranii contorsiuni. Partenera nemțoaicei, care stătea mai mult cu spatele la cameră, părea mai în vârstă şi mai nerăbdătoare să se desfăşoare în brațele amorului lesbian. Aparatul de filmat era fixat, probabil, pe un trepied, cuprinzând întregul pat, în care demnele urmaşe ale trăitoarelor din insula Lesbos se desfăşurau în voie, fără prejudecăți. Jane derula puțin pe imagine, făcând corpurile femeilor să se zbată cu o rapiditate comică, în ritm sacadat şi grotesc, după care apăsă din nou pe „play". Ceea ce descoperi o lăsă cu gura căscată. Pe ecran o recunoscu, fără niciun dubiu, pe Roberta, soția senatorului democrat. O văzuse de prea multe ori în paginile ziarelor şi pe micul ecran ca să înşele!

CAPITOLUL 5

Detectivul Eric Black îşi parcă Fordul Scorpio în faţa casei de modă a Robertei Brent-Jackson, stinse ţigara Camel fără filtru pe trotuar şi coborî din maşină. I se părea o dimineaţă frumoasă, care promitea mai multe pentru acea zi. Firesc lucru, având în vedere că apucase să doarmă şi el aproape o noapte întreagă, după atâtea ore de nesomn!

Străbătu un gang scurt de doi metri — mai degrabă o boltă — şi se trezi într-o curte interioară foarte cochetă şi curată. Ghidat de săgeţile desenate pe zid, deschise uşa intrării în casa de modă a soţiei senatorului şi, în acel moment, se lovi de o femeie care părea din cale-afară de grăbită. I se putea citi mânia pe chip, dar Eric putu observa şi două lacrimi care se prelingeau pe tenul ei excesiv fardat, după exigenţele lui. Îşi ceru scuze imediat, însă ea nici nu-l băgă în seamă, văzându-şi în continuare de drum. O privi curios din spate, iar ceea ce văzu din acest unghi — gândi poliţistul — îi satisfăcea pe deplin exigenţele masculine.

În interior, totul era decorat cu mult gust. Alte săgeţi indicatoare îl ajutară să se orienteze: „Sala de prezentare", „Sala de conferinţe", „Birouri". Urmă cea de-a treia săgeată şi ciocăni uşor — doar i se ceruse discreţie în această anchetă! — în uşa pe care stătea scris „General Manager". Secretara lipsea, însă uşa dinspre biroul patroanei era deschisă, aşa că bărbatul îşi drese glasul pentru a-şi face simţită prezenţa. În prag apăru Roberta Brent-Jackson, cu un zâmbet pe chip care nu părea a fi al ei.

— Da! — spuse ea, vizibil tulburată, probabil, de vizita tinerei care tocmai plecase.

— Sunt detectivul Eric Black, de la Divizia „Cazuri Speciale".

— Aha, Larry v-a trimis, nu-i aşa?

— Într-un fel, da. Şeful meu, căpitanul West, ne-a însărcinat pe mine şi pe partenera mea să elucidăm dosarul „Tanja Ratzmann", la insistenţele dumneavoastră.

Urmă o tăcere stânjenitoare, pe care poliţistul o folosi pentru a studia vestimentaţia femeii. Şi, desigur, trupul ei.

— I-am spus lui Larry tot ceea ce ştiu. Nu văd ce aş mai putea adăuga.

— Nici eu, dar merită să încercăm orice posibilitate, până la aflarea adevărului.

— Este o crimă odioasă! Nu îmi dau seama cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Până acum nu avem decât nişte vagi indicii, din păcate.

Soţia senatorului începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, frecându-şi mâinile. Văzându-l pe detectiv că trăgea cu coada ochiului la nişte modele de rochii foarte decoltate, aflate pe biroul ei, Roberta îl întrebă:

— Sunteţi amator de modă feminină, detective Black?

Luat prin surprindere, el se bâlbâi:

— Eu... sunt departe de ceea ce se poate numi un cunoscător în materie.

— Amator în limba latină înseamnă „cel care iubeşte", detective Black. Deci, nu înseamnă neapărat un ochi avizat. Amatorul admiră ceva pentru propria-i plăcere.

— Desigur, desigur, consimți polițistul, temându-se ca prima lor discuție să nu se termine bine. Cine era acea femeie suplă care a ieşit înainte de a intra eu?

— Tot o creatoare de modă. O cheamă Claudette Penniman. O interesează să-şi expună colecția în cadrul unei parade organizate de mine, însă nu înțelege că trebuie să aştepte la rând, îi explică Roberta, foarte îndatoritoare.

Black tăcu, în speranța că soția senatorului va continua să vorbească, ceea ce se şi întâmplă.

— Se află sub protecția mea de un an. Îmi place creația ei şi o consider promițătoare, însă în niciun caz strălucitoare. Mai are de învățat şi de aşteptat.

— Cum ați cunoscut-o pe Tanja Ratzmann? — sări el brusc de la una la alta.

— În cel mai normal mod cu putință. Aveam nevoie de o bonă pentru fiica mea şi dețineam un apartament mobilat pe Mesquite Avenue, pe care nu-l foloseam. Mi-a venit ideea că bona ar fi putut locui acolo şi am dat anunț la ziar. Câteva zile mai târziu, i-am luat un interviu şi am fost încântată de posibilitatea ca fetița mea să poată învăța şi limba germană în timp ce se joacă. Pe deasupra, Tanja mi s-a părut o tânără foarte simpatică şi la locul ei.

— Pe mine mă cam miră că ați fost atât de mărinimoşi încât să dați apartamentul pe mâna unei fete aşa de tinere!

— Nu ne-am gândit niciodată la asta. I l-am dat în folosință, pur şi simplu. În schimb, supravegherea fiicei noastre ne costa mult mai puțin.

— Înțeleg! Cunoşteați faptul că fata avea o legătură amoroasă?

— Oarecum. Tanja era o tânără foarte liberna, iar noi — soțul meu şi cu mine — am convenit treaba asta o privea numai pe ea. Ne interesa doar timpul acordat supravegherii fiicei noastre şi atât.

— Deci, numele de Justin Pinder nu vă spune nimic!

— Nu, ezită femeia puțin. Cine e?

— Iubitul ei. El este cel care a găsit-o moartă în apartamentul din Mesquite Avenue, o lămuri Black, cerând permisiunea de a aprinde o țigară, aş mai întreba dacă erați mulțumită de serviciile fetei.

— Foarte mulțumită, poate mai cu seamă din pricina faptului că fiica noastră se înțelegea de minune cu ea. În zilele când nu se vedeau, fetița amintea mereu de Tanja şi abia aştepta să o reîntâlnească, între ele exista o afinitate extraordinară. Deja îi simțim din plin lipsa.

— Deci, ştia să se poarte cu copiii. Acum ar mai trebui să vă pun nişte întrebări, pe care, poate, le veți considera cam deplasate, dar sunt absolut necesare în derularea anchetei.

— Spuneți, nu vă mai scuzați, căci n-ar avea niciun rost. Ştiu că aşa se procedează cu toți cei care au cunoscut victima.

— Exact. Unde vă aflați în seara când a fost ucisă Tanja Ratzmann?

— În reşedința noastră din Los Angeles. Făcusem nişte cumpărături şi mă simțeam foarte obosită, aşa că n-am mai dat pe la sediul în care ne găsim acum. Nu mă întrebați la ce oră, că nu-mi aduc aminte.

— Totuşi...

— Staţi puţin! Am ajuns acasă, am urmărit o emisiune la televizor care a durat o oră, pe urmă am făcut o baie ce a ţinut cam tot atât, am gustat ceva, apoi m-am uitat la ceas în momentul când m-a sunat o prietenă: era ora 18:30. Mi-am consultat ceasul fiindcă trebuia să mă sune pe la ora 17:00, aşa cum conveniserăm cu o seară înainte.

— Aţi mai plecat undeva după aceea?

— Nu, am citit şi m-am uitat la televizor până pe la miezul nopţii, deoarece Eddie era plecat.

— Aveţi cunoştinţă despre eventuali duşmani ai victimei sau unele persoane care nu o înghiţeau?

— Nu, dar vă repet: nu eram la curent cu viaţa ei particulară. Îmi spusese doar că se săturase de aventuri şi atât.

— Cred că este de ajuns pentru moment. Nu vreau să vă mai plictisesc ori să vă stingheresc.

— Dar nu e niciun deranj, detective Black!

— În caz că vă mai amintiţi ceva, v-aş ruga să mă anunţaţi în timp util, chiar dacă vi se pare a fi un lucru nesemnificativ. Uitaţi cartea mea de vizită, aveţi aici toate numerele de telefon la care mă puteţi găsi. Dacă se întâmplă cumva să nu mă găsiţi, puteţi să transmiteţi mesajul partenerei mele, detectivul Jane Heron.

Şi poliţistul notă numele acesteia pe spatele cartonaşului.

— Foarte bine, arătă Roberta Brent-Jackson că a înţeles, întinzându-i la rândul ei mâna în semn de bun rămas.

Ajuns în sfârşit acasă, după ce se bucură şi el de o baie ca lumea, Eric realiză faptul că superbii ochi verzi şi parfumul Claudettei Penniman îl tulburau încă. Pentru a nu mai aminti de picioarele ei interminabile, care îi provocau senzaţii mult mai precise...

Îşi turnă un pahar de whisky sec, apoi formă numărul de telefon al sergentului Steve Mann, bunul lor coleg şi prieten. Poate că îl va ajuta acesta ca şi în atâtea alte situaţii.

— Salut, bătrâne! Să nu-mi spui că ai tras pe dreapta deja.

— Nici pomeneală, abia am venit de la birou. E o vânzoleală acolo cu cazul ăsta, de poţi să zici că au înnebunit cu toţii! Despre ce este vorba, că nu mă sunai tu doar aşa, ca să mă întrebi ce culoare are pijamaua mea?

— Te rog să-mi afli orice fel de relaţii despre o anumită Claudette Penniman. După prenume e franţuzoaică; nu şi după nume. Se ocupă cu creaţia de modă, locuieşte în oraş, are sub 30 de ani şi e foarte frumoasă. Altceva nu mai ştiu despre ea.

— Credeam că-mi dai şi tu o treabă mai serioasă! Pot să îţi furnizez informaţiile cerute mâine dimineaţă. Am un amic la Sistemul Naţional de Date, pe care-l voi suna atunci. Dacă-l găsesc la birou, treaba poate fi rezolvată în timp record. În caz că nu dau de el, voi apela la serviciile F.B.I., însă, în ambele situaţii, dai o bere.

— Bucuros, bătrâne! Atunci nu-mi mai rămâne decât să-ți urez noapte bună!

Nu puse bine în furcă receptorul, că telefonul începu să sune prelung.

— Eric, eu sunt. Telefonez din Germania. Aici e ora 05:00 dimineața şi mă pregătesc să plec la aeroport, vorbi Jane Heron, abia trezită din somn.

— Bună dimineața, colega! Ai dormit bine?

— Excelent!

— Cu cine?

— Iar eşti măgar? Mă mir că poți reuşi asemenea performanță de la aşa o distanță!

— Bine, bine! Să înțeleg că m-ai sunat ca să verifici dacă eram în pat? La Los Angeles este ora 11:00.

— Nu, şi ca să-ți dau o veste trăznet!.

— Scuipă!

— Tanja Ratzmann avea o colecție de casete video porno în care era una dintre actrițele principale. Dacă ar fi pus mâna pe ea un regizor priceput, ar fi făcut carieră.

— Mai departe, că n-am auzit niciun trăznet până acum!

— Victima era bisexuală.

— Chiar „bi"? Dar de ce simt o oarecare dorință în vocea ta?

— Termină cu măgăriile şi ascultă mai departe! Una dintre iubitele ei îl va interesa în mod sigur pe şefu' şi în mod special pe directorul departamentului. Le poți comunica numele ei înainte să ajung eu acasă: Roberta Brent-Jackson.

— Hopa!... — făcu detectivul a mirare.

— Vorbesc despre soția unui anume senator...

— Faci mişto de mine?

— Ai început să mă iei în serios, deci interesul ți-a crescut subit după ce ai aflat descoperirea mea.

— La asta chiar că nu mă aşteptam!

— Stai să vezi caseta!...

CAPITOLUL 6

Jurnalul de noapte se încheia cu Rudy Boretsky în prim-plan, aranjându-şi hârtiile şi zâmbind abia perceptibil camerei. Cum totul decursese în parametri normali, nu putea fi decât încântat de prestația avută; la fel şi directorul de ediție, care îi strânse mâna. Avea de ce să fie mulțumit: peste un milion de telespectatori urmăreau jurnalul prezentat de el pe postul televiziunii „Southern Broadcasting Corporation", conform ultimului sondaj de audiență.

Părăsi platoul de filmare, îndreptându-se spre parcarea în care îşi lăsase luxosul automobil, cumpărat de curând. În ultima vreme, afacerile îi merseseră atât de bine încât nu numai că-şi permisese unele nebunii la care visa de mult, dar pusese şi destui bani deoparte la o bancă anume. Pentru fiecare apariție pe micul ecran primea o sumă de bani mai mare decât salariul lunar al unui muncitor supercalificat.

Înainte de a declanşa alarma autovehiculului, formă un număr pe telefonul celular.

— Alo, Maggie? Eu sunt!

— Unde, iubitule?

— În cinci minute intru pe autostrada „San Diego". Sunt liber.

— Şi?

— Vino la mine în circa jumătate de oră, ca de obicei!

— Dar, Rudy, îmi pare rău! Mi-am aranjat deja altceva.

— Anulează! — mai spuse bărbatul tăios, fiind convins că o va găsi în fața casei sale când va ajunge acolo, după vreo 45 de minute.

Nu-i plăcea să aştepte, de aceea o chemase mai devreme. Zâmbi în colțul gurii şi mormăi de plăcere, cu gândul la distracția care îl aştepta. Ce târfuliță mai era şi Maggie asta! — gândi el, începând să viseze cu ochii deschişi, în vreme ce rula pe autostradă cu peste 150 km/h.

O agățase în urmă cu vreo şase luni în barul „Blue Banana", unde fusese invitat de patron, care îi era recunoscător pentru o intervenție televizată favorabilă localului cu nume exotic. Ea era de origine cubaneză, însă se putea considera o americancă get-beget, fiind născută pe teritoriul Statelor Unite. De atunci făceau amor cel puțin o dată pe lună. Din diverse motive, printre care se număra şi programul lui foarte încărcat, nu se puteau vedea mai des. Partidele de sex petrecute în compania ei erau din ce în ce mai sofisticate şi mai plăcute, iar pentru asta Rudy Boretsky era atent să pluseze de fiecare dată la achitarea onorariului.

Fata de numai 20 de ani nu avea nicio manie şi nicio deviație sexuală. În ciuda acestui lucru, se pricepea de minune să-şi satisfacă partenerii de cearşaf, descoperind în respectiva abilitate un anume mod de supraviețuire. Chiar şi atunci când vreun client solicita procedee mai curioase sau chiar când avea unele probleme mai delicate, ea reuşea să îi facă pe plac, abandonându-se în mâinile respectivului cu supunerea oarbă a unui martir.

Cu siguranță este o târfă, o târfă împuțită, își repeta în gând bărbatul care trebuia să o întâlnească, simțind cum se excita progresiv. Își amintea de pielea ei arămie, de buzele cărnoase rujate cu roşu violet şi de sânii ei ca două portocale ajunse la maturitate. Admira la ea şi părul negru, cu fire groase, foarte rezistente, tuns până la umeri. Abia aştepta să trăiască din nou acel moment de culme erotică în compania ei! Plăcerea supremă — ştia prea bine — sosea întotdeauna după o seamă de eforturi şi satisfacții pe care numai el i le putea provoca.

Maggie Nesmith îl aştepta liniştită şi resemnată în fața casei, rezemată de zid şi fumând o țigară. Purta pantofi negri cu tocuri înalte, o pereche de colanți galbeni şi o bluză roşie scurtă, strânsă pe mijloc, pentru a-i accentua bazinul bombat şi talia de gazelă. Această costumație făcea parte, de bună seamă, din arsenalul de şmecherii al meseriei pe care o îmbrățişase.

La vederea ei, bărbatul care se lăsase aşteptat câteva minute se excită şi mai mult. Coborî din maşină pentru a deschide poarta (voia să-şi instaleze una automată cât de curând), însă, odată ajuns, nu mai avu de ce să se grăbească. Se apropie de ea fără o vorbă şi o prinse de fund, lipindu-şi un genunchi de crăpătura pulpelor ei. Fata se sperie puțin, uitându-se îngrijorată în jur, dar îi cedă deîndată, văzând că nu se afla nimeni prin apropiere. Încurajat de această atitudine aprobatoare, bărbatul îşi vârî nasul între sânii ei destul de dezgoliți — pentru a putea fi admirați — şi inspiră adânc. Mirosul de femeie tânără îl scotea din minți. Ştia asta şi, de aceea, decise să se oprească la timp.

Maggie gemu uşor, surprinsă de reacțiile lui, însă era obişnuită cu fel de fel de oameni, îndrăzni, totuşi:

— Mai bine intrăm şi continuăm în casă distracția, dragule!

Deîndată ce închise uşa casei în urma lui, Rudy Boretsky se abandonă elanurilor sale lubrice, tăbărând asupra fetei. Îi lăsă colanții în vine, îi luă un sân într-o mână, frământându-l destul de violent, iar cu cea rămasă liberă îi dădu la o parte slipul ce-i acoperea sexul, introducând un deget cercetător înăuntru. Într-un moment de neatenție, Maggie îşi ridică pantalonii şi scăpă din încleştare, refugiindu-se — chipurile destinsă — în salon.

— Mi-ar face bine o băutură! Ai ceva prin casă? — încercă ea să mai tragă de timp.

— Scotch sau Martini?

— Aş prefera Martini. Tu nu-ți pui, dragule?

— Am să beau şi eu un păhărel de whisky, dar mai încolo. Acum am o treabă mult mai bună de făcut, zise Boretsky, aruncând o privire însetată de dorință asupra ei.

Prostituata sorbi o gură din licoare, rămânând apoi cu paharul în mână, pentru a preîntâmpina un nou asalt neaşteptat. Dar el nu ținu cont de asta. Îi luă talia în mâini, ca imediat după aceea să-i tragă cu brutalitate colanții în jos, cu tot cu chiloți, împingând-o pe un fotoliu. Înțelegând că nu mai era cazul să-i opună rezistență, nici măcar de formă, fata îşi scoase pantofii din picioare, iar el scăpă de pantaloni şi de slip, în timp ce rânjea satisfăcut.

— Eşti o târfă dată naibii, Maggie!

Apoi, limba lui începu să-i umezească genunchii pe rând, încetul cu încetul, ajungând în cele din urmă în dreptul pubisului, unde accesul îi era blocat. Pentru a-şi face loc, bărbatul o strânse de pulpe şi i le depărta cu putere, din acest gest al său putându-se lesne înțelege că nu accepta niciun fel de împotrivire din partea ei. Resemnată, fata simți cum limba lui îşi continua căutările înfometate şi trupul i se încorda de teama de a nu păți ceva rău. El simți asta şi, deodată, deveni furios, muşcând-o destul de tare de „muntele lui Venus". Gâfâind de plăcere, Rudy Boretsky comentă:

— Ți-e frică de mine! Asta nu-i rău, târfă mică ce eşti. Lasă că îți arăt eu ție!

Îi luă paharul cu Martini din mână, îl puse pe o măsuță şi îi aplică o palmă peste figură cu toată forța.

— Dezbracă-te — adăugă el după acest început de supliciu — dacă nu vrei să-ți rup bluza de pe tine!

Privirea lui avea ceva animalic în ea. Irişii săi luaseră acum o nuanță roşiatică, iar conturul buzelor căpătaseră o grimasă de total dispreț pentru ființa din fața lui.

Fata îşi scoate bluza cât putu de repede, dar nu destul de rapid pe cât ar fi vrut el. De aceea, bărbatul îi mai aplică o lovitură, de astă dată cu pumnul, direct în moalele capului. Maggie aproape că îşi pierduse cunoştința însă, cu toate acestea, nu se opunea atacurilor lui demente. Ştia ea ce ştia!

Boretsky îi ceru să se ridice, să danseze, să facă genoflexiuni, iar în cele din urmă o aşeză pe un scaun şi părăsi camera. Ea avu răgaz să-şi tragă sufletul, deşi bărbatul se întoarse aproape imediat, de astă dată aflându-se şi el în pielea goală, cu membrul în erecție. Se repezi la ea, o lovi peste sâni, îi trase capul pe spate, apucând-o de păr şi îi şopti la ureche:

— Nu-i aşa că vrei să ne distrăm, târfă împuțită ce eşti?!

Răspunsul ei nu se făcu auzit, fata fiind conştientă că acesta nici nu-şi avea rostul. El începu, atunci, să-şi plimbe bărbăția pe trupul ei tânăr, dar numai după ce îi mai arse un pumn în spate, care o făcu să tuşească de câteva ori, convulsiv, spre admirația lui.

Simți că momentul declanşării plăcerii lui supreme era aproape şi, din acest motiv, o ridică pe Maggie de pe scaun, se lipi de trupul ei într-o perfidă îmbrățişare şi o întoarse cu spatele, împingând-o spre canapea. Ajunşi acolo, bărbatul o obligă să se suie pe salteaua din piele, cu picioarele larg depărtate. Apoi se potrivi grăbit în spatele ei şi împinse cât putu de tare. Orificiul intim al fetei cedă la un asemenea efort dezlănțuit, dar această resemnare îl determină pe prezentatorul TV să fie şi mai violent, în vreme ce penetrările lui deveniră sălbatice.

— Ia-o, târfă împuțită ce eşti! — mârâi el şi începu să-i care pumni pe unde apuca, în special în zona capului.

Maggie încerca să se apere cu o mână, iar cu cealaltă se ținea de spătarul canapelei, pentru a-şi păstra echilibrul. Ştia că acest supliciu îngrozitor nu avea să țină prea mult timp, după care va putea pleca liniştită acasă, bucuroasă că a scăpat de nebun şi cu o grămadă de bani în buzunar. Constată şi de această dată că nu s-a înşelat în aprecierile ei privind durata actului sexual, în momentul în care corpul lui se destinse treptat, iar loviturile încetară să se mai abată asupra sa.

După ce termină, bărbatul se prelinse alături, pe canapea, cu privirea în gol. Suflul îi reveni pe măsură ce mintea i se limpezea, la fel şi culoarea normală a ochilor. Ea îl privea năucită, jurându-şi în gând că era ultima dată când o încasa de la acest jeg de om! Îşi şterse faţa plină de sânge cu câteva şervețele aflate pe măsuță şi începu, tremurând toată, să îşi caute îmbrăcămintea pentru a se echipa. Nebunia luase sfârşit.

Rudy Boretsky se retrase la baie, făcu un duş, după care se întoarse în living-room cu cel mai cuceritor zâmbet din lume pe buze.

— Cred că nu te-ai supărat pe mine, Maggie!

— Aici nu-i vorba de supărare, ci de durere şi urmările acesteia.

— Dar nu merită banii?

— Ba da, însă eu ştiu să îi câştig şi altfel, nu lăsându-mă maltratată. Ar trebui să te mai gândeşti la asta!

— Am s-o fac, spuse bărbatul îngândurat, cu siguranță am s-o fac!

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, mai adăugă ea, rugându-l: acum îmi dai ceea ce mi se cuvine?

El îi dădu cu 100 de dolari mai mult decât data trecută, fata fluieră a mirare şi amândoi se declarară — fie şi numai pentru moment — mulțumiți.

CAPITOLUL 7

Roberta intră cu multă prevedere în localul de noapte „Faultline", destinat în exclusivitate homosexualilor de orice sex. Oricând se putea aştepta să fie orbită de blitz-urile scârbelor de paparazzi. Dar avea un plan bine stabilit chiar şi într-o asemenea neplăcută eventualitate. Ar fi început imediat să declare că era o femeie care încerca sa-i accepte pe toți oamenii din jurul ei. Apoi, că ea voia să înțeleagă pe toată lumea şi n-avea nimic cu nimeni. În acest fel, putea să iasă din încurcătură şi, de ce nu, să mai adune ceva capital politic pentru soțul ei, care urma să candideze pentru a doua oară la postul de senator.

Îl salută discret pe barmanul ce o cunoştea prea bine, luă un exemplar din „Los Angeles Times" şi se aşeză la masa ei obişnuită, care era încă liberă. Ceru un espresso şi o votcă cu gheață şi lămâie, după care se adânci în lectură. Tocmai când se apropia de sfârşitul unui articol despre un accident rutier din ziua trecută, soldat cu mai mulți morți şi răniți, o zări pe Claudette, care venea spre ea unduindu-se provocator. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, despicată într-o parte până mult mai sus de genunchi şi o helancă atât de subțire şi de strânsă pe trup, încât toate formele ce ar fi trebuit să fie ascunse de materialul textil i se distingeau la perfecție, chiar şi în lumina obscură a localului.

— Pot să mă aşez?

— De ce mai întrebi, vrei să mă faci să sufăr încă de la începutul întâlnirii noastre?

Roberta îi făcu un semn discret barmanului pentru a-i aduce nou-venitei aceeaşi băutură ca şi ei, apoi începu să admire figura tristă şi blazată a partenerei sale. Aceasta din urmă reluă discuția:

— Iartă-mă pentru ieri! Nu am vrut să-ți fac rău, însă ştii prea bine cât de geloasă eram pe fata aceea. Dacă nu o termina altcineva, aş fi fost în stare s-o omor eu, numai să nu te pierd! Te iubesc atât de mult!

— Claudette, nu e cazul să te scuzi! Poate am meritat reproşurile tale, însă n-am putut face față farmecelor ei. Ce vrei, sunt şi eu o ființă umană ca oricare alta.

— Nu, eu am fost cea deplasată!

— Aiurea, Claudette! Ai să mă ierți, nu-i aşa?

— Tu trebuie să mă ierți pe mine!

— Hai să trecem peste tot ce s-a întâmplat! Oricum, ea nu mai este în viață. Nu mai ai de ce te teme!

— De acord, Roberta, însă lămureşte-mă un pic, dacă vrei: ce te-a atras atât de tare la ea?

— Exact ceea ce m-a atras şi la tine. Nu avea pe nimeni în Los Angeles. Nici măcar în America. Eu eram singurul ei univers şi singurul om, cu excepția puştoaicei mele, care ținea cu adevărat la ea.

— Roberta, tu îmi vorbeşti aşa de parcă încă ai iubi-o!

— N-ai cum să iubeşti un om mort. Poți doar să-l compătimeşti şi să-ți aduci aminte de el cu nostalgie. Totuşi, vreau să ştiu cine a omorât-o şi de ce?

— Şi care e motivul pentru care eşti atât de curioasă? — întrebă Claudette, fără urmă de ironie în glas.

— Asta nu are niciun fel de legătură cu noi, poți să fii sigură!

În sfârşit, franțuzoaica se potoli, oftând împăcată. Oricum, ştia că nu o putea scoate la capăt cu Roberta împotrivindu-i-se încontinuu. Cu puțină răbdare, putea fi iubită din nou de cea pe care o idolatriza. La acest ultim gând, ochii i se umeziră fără să vrea şi şopti:

— Te înțeleg, *mon amour!* Spune-mi mai repede ce s-a mai întâmplat!

— Deocamdată, poliția nu ştie nimic despre relația intimă dintre mine şi Tanja. Să le fi spus adevărul? Care? Că m-am măritat acum nouă ani ca să scap de atracția față de femei cu care m-am născut şi căreia nu-i puteam rezista? Cred că lor li se rupe de asta!

— Dar dacă află Eddie despre toate astea?

— Lui nu-i pasă decât de discursurile pe care le are de ținut şi de alegerile ce bat la uşă. Nici măcar moartea Tanjei nu îl interesează şi cu atât mai puțin cine e criminalul. Chiar mi-a spus textual: „Fă ce vrei, cere toate anchetele discrete pe care le doreşti, însă nu amesteca numele meu în această macabră afacere. Eu trebuie să candidez şi să câştig. Asta-i tot!"

— Roberta, ce-ai vorbit cu detectivul care te-a vizitat, după cum mi-ai spus la telefon? Black şi nu mai ştiu cum...

— A venit când tu plecai furioasă de la mine. V-ați lovit unul de altul.

— Nu i-am dat niciun pic de atenție, doar era un bărbat, încercă Claudette să glumească.

— El ți-a reținut foarte bine figura, crede-mă! N-ar fi exclus să te contacteze în zilele următoare.

— Alo, Eric?

— Steve? Ce naiba s-a mai întâmplat de mă suni la ora 06:00 dimineața? — se răți detectivul, nerecunoscător, uitând că el îl rugase pe sergentul Mann cu numai câteva ore mai devreme, aproape de miezul nopții, să-i facă un anume serviciu.

— Am ce-ți trebuie: Claudette Penniman! A fost căsătorită pentru şase luni cu un actor, după care a divorțat. Este franțuzoaică, născută la Lyon, în 1973, fiica lui Maurice şi Bernadette, de condiție medie.

— Vrei să scurtezi aceste relatări?

— Are o locuință în apropiere de Willow Brook şi, după părerea amicului meu de la S.N.D., este lesbiană.

— Eşti sigur?

— Eu nu. Probabil nici sursa mea de informații. Computerul spune sau, mai bine-zis, bănuieşte asta.

— Bine, bătrâne. Dacă tot m-ai sculat din somn, nu văd de ce nu ți-aş mulțumi încă o dată.

— Şi cu berea promisă cum rămâne?

Rudy Boretsky se plimba prin salon cu ceaşca de cafea în mână. Se opri o clipă, remarcând petele de sânge de pe canapea. Poate sărise peste cal seara trecută. Apoi, cu uşurință, gândurile sale se îndreptară spre alte probleme. Trebuia să meargă la postul de televiziune S.B.C., în slujba căruia se afla, fiindcă avea o şedință de redacție la ora 11:00. Dar mai întâi era necesar să-i dea un telefon tehnicianului criminalist Patrick Blunstone, pe care îl poreclise „Nas Mare", din motive evidente pentru toată lumea.

— Cu domnul Blunstone, v-aş ruga!

— Da, eu sunt, cine e la aparat?

— Dracu' în persoană, generale! Cine credeai?

— Boretsky? De data asta ce mai e?

— Vreau să ştiu dacă moartea Tanjei Ratzmann se află în anchetă.

— Dumnezeule, să nu-mi spui că eşti amestecat şi în această poveste!

Prezentatorul TV tăcu semnificativ pentru câteva secunde, aşteptând răspunsul la întrebarea pe care o pusese.

— Din câte ştiu, ancheta a fost declanşată, însă stagnează, reluă informatorul. Deocamdată, nimeni nu cunoaşte rezultatele analizelor de laborator. De caz se ocupă detectivii Jane Heron şi Eric Black. Dacă nu sunt foarte buni, înseamnă că aceşti doi indivizi au întotdeauna un noroc chior!

— Deci, deocamdată nu au niciun suspect? Nu.

— Ține-mă la curent cu descoperirile voastre! — îi ceru Boretsky pe un ton care nu admitea niciun refuz.

— În regulă, dar ar mai fi ceva: pentru „recompensa" mea vei urma calea obişnuită?

— Desigur. Asta-mi place la tine, că eşti un tip total dezinteresat de partea financiară.

— Cum aflu ceva nou, îți voi telefona! Prezentatorul era nerăbdător să afle dacă lăsase vreo urmă. Lăsase, o ştia prea bine, dar de la respectivele indicii şi până la persoana lui era o cale destul de lungă şi anevoioasă de străbătut. Era mai mult ca probabil să nu fie descoperit niciodată. El nu avusese niciun fel de legătură directă cu victima, iar senatorul democrat — cu care era prieten — se situa deasupra oricărei bănuieli, având şi un alibi de nezdruncinat.

CAPITOLUL 8

Butch Harrison îşi merita din plin supranumele de „Specialistul". Această reputație şi-o cucerise în timpul anilor petrecuți în laboratorul criminalistic al Departamentului Poliției Los Angeles prin rezultatele muncii sale, care erau întotdeauna esențiale în elucidarea unei anchete. El se conducea după trei principii, de la care nu făcea nicio derogare. Primul era acela că nu existau două obiecte identice, al doilea se referea la faptul că două obiecte aflate în contact lăsau urme unul pe celălalt, iar ultimul său postulat afirma că orice ființă purta în interiorul organismului său o amprentă care o individualiza.

— *Guten Tag, Herr Mengele!* — îl salută detectivul Eric Black, mândru de pronunția în germană care îi reuşi de minune.

— Noroc! — răspunse doctorul, concentrat asupra unei probe de sânge pe care o analiza cu înverşunare. Termin imediat şi stăm de vorbă.

Peste trei minute îşi scoase mănuşile, închise lumina microscopului său asistat de computer şi-l întrebă pe polițist dacă a venit să afle noutăți despre cazul Tanja Ratzmann. Având confirmarea cerută, se ridică de pe scaun şi îl invită în biroul său, unde deschise un dosar verde, pe care începu să-l frunzărească alene.

— Fără nicio urmă de dubiu, criminalul este un bărbat. El ne-a lăsat ca amintire nişte fire de păr, astfel încât i-am putut stabili ADN-ul. Semnătura lui genetică, pentru a mă înțelege mai bine, pe care am verificat-o din mai multe surse, cum este şi cea a spermei descoperite în anusul victimei.

— Serios? Acum mai am nevoie de un suspect, nu-i aşa?

— Da, însă asta nu mai e treaba mea. Să continui. Bărbatul este expus în mod regulat unor lumini puternice, probabil datorită meseriei pe care o are. Acest lucru l-am aflat după studierea firelor de păr. Criminalistul Benett a găsit lângă cadavru nişte microparticule de vopsea relativ proaspătă. Asta nu înseamnă neapărat că asasinul are o maşină nouă, însă este posibil. Secțiunea fizico-chimică a vopselei ne-a permis să aflăm că presupusul automobil e de construcție suedeză.

— Până aici ai făcut o treabă bună, doctore, dar nu mi-ai oferit nicio pistă pentru identificarea criminalului.

— Şi nici nu cred că pot face aşa ceva, însă mai am alte amănunte pe care ți le voi spune, dacă vei binevoi să taci şi să mă asculți. Cadavrul Tanjei Ratzmann prezintă unele muşcături, dintre care cea mai pronunțată se află pe umărul stâng. După ea am reuşit să realizăm radiografia dentară a asasinului. Şi-acum bomba: este acelaşi criminal care a omorât-o pe Marlyn Rivera, scăpând de cadavrul acesteia în parcul Monterey.

— Nu se poate!

— Ba se poate, e demonstrat! Am comparat totul şi sunt sigur în proporție de 100%.

Se pare că Dr. Harrison îşi făcuse un hobby din studiile comparate. Mai precis, adunase pe computer toate rezultatele investigațiilor criminalistice ale victimelor din ultimii ani, care erau clasificate după un sistem numai de el ştiut.

— Nu prea îmi vine să cred că avem de-a face cu un maniac sexual, zise Eric, gândindu-se la telefonul primit la birou. Prea a încercat un tip care m-a sunat, dându-se drept asasinul căutat de noi — dacă n-o fi fost vreun psihopat ce n-are nicio legătură cu cazul — să mă facă să cred că e dus bine cu pluta!

— Intuiția îmi spune că ne aflăm în fața unui caz de nevropatie sadică însoțită de instincte antropofage.

— Canibale, vrei să spui? Să recapitulăm, amice, că m-ai zăpăcit de tot. Deci, asasinul nostru este maniac sexual, conduce o maşină suedeză, iar meseria îl obligă la expunerea regulată la lumini de mare intensitate.

— Exact. Dacă îți foloseşte la ceva, îți mai pot spune că tipul este brunet, caucazian, are între 35 şi 45 de ani şi e foarte sigur pe sine în tot ceea ce face.

— Păi, ăsta sunt eu, mi-ai făcut portretul, doctore! — încercă Eric să glumească. Îți mulțumesc pentru informații! Acum mă duc să mă descopăr şi să mă arestez!

— Succes! Benett m-a rugat să vă transmit — dacă vă văd — că pe caseta video de la locul crimei era înregistrată ultima partidă sexuală dintre Tanja şi prietenul ei, cameramanul. Nu cred că asta vă va ajuta la ceva. Poate doar la destinderea creierelor voastre înfierbântate.

Directorul Tillman, aflat în plină criză de isterie, înjura de mama focului:

— Şi-a bătut joc de mine! M-a luat drept cel mai imbecil om din lume!

— Lăsați, că nu e chiar atât de grav! — încercă West să-l mai tempereze.

— Poate că nu s-a gândit, pur şi simplu, să vă informeze în legătură cu preferințele sale sexuale, îndrăzni şi detectivul Black să mai înlăture norii de furtună. Asemenea detalii sunt întotdeauna jenante, mai ales la o femeie de talia ei.

— Roberta şi cu mine ne ştim din timpul colegiului. Ar fi putut să-mi spună. Întrebarea e oare senatorul ştie că are o soție lesbiană? Probabil că da.

Supoziție confirmată şi de căpitan, care se mulțumi doar să clatine din cap.

— Ce mă intrigă pe mine, spuse Black, este faptul că amândoi — şi politicianul şi soția lui — ne mint spunând că nu cunosc amănunte privind viața intimă a Tanjei Ratzmann. Să ne ascundă adevărul doar din simplă pudoare ori mai există şi alte motivații?

— La ce concluzii a ajuns „Specialistul" vostru după investigarea probelor? — se interesă Tillman, ca să treacă peste jenantul subiect pe care chiar el îl deschisese.

— Ne-a dat o serie de indicii, însă nicio pistă de urmat, răspunse Eric. Ar fi, totuşi, ceva — prin Suedia. O puteți trimite pe Heron să vadă despre ce-i vorba, când se întoarce din Germania, încercă el să-şi tachineze şeful direct. Poate-şi schimbă meseria şi devine stewardesă!

— Afară! — urmă ca de obicei răcnetul căpitanului, care îl făcu şi pe directorul Tillman să tresară.

CAPITOLUL 9

Detectivul Eric Black întrebă în şoaptă un tehnician când era pauza, după care aşteptă liniştit încheierea filmărilor. Venise în acel platou pentru a sta de vorbă cu ultimul amant al victimei, care putea corespunde cu profilul criminalului realizat de Dr. Harrison.

— Bună ziua, deşi se face seară, detective! Mi s-a spus că mă căutați, îi ieşi în întâmpinare Justin Pinder după zece minute. Mergem să bem ceva?

— Cu plăcere!

Un mic bar, amenajat într-o incintă din apropiere, îi aştepta. Polițistul comandă un whisky J&B, iar cameramenul un gin tonic.

— Ați aflat ceva? Cu ce vă pot fi de folos?

Polițistul se gândi că venise să-i pună câteva întrebări şi el era cel care se alesese deja cu două.

— Deocamdată nu prea am ce să vă spun.

— Din cauza senatorului sau aşa o cere procedura?

— Să zicem că şi una şi alta.

— Eu îmi pun foarte multă nădejde în dumneavoastră şi sper din tot sufletul că îl veți găsi pe asasin. N-aş vrea ca această tragedie să fie muşamalizată pentru evitarea unui scandal şi să ajungă printre alte dosare clasate din lipsă de probe.

— Nu e cazul să vă gândiți la aşa ceva, vă asigur! Facem tot ce este posibil să-l găsim pe criminal. Mai bine ar fi să-mi răspundeți la câteva întrebări.

— Cu plăcere!

— Prima ar putea să vi se pară cam dură. Ştiați că Tanjei nu-i displăceau femeile? Din punct de vedere sexual, vreau să spun...

— Cum?

— Exact cum ați auzit!

— Cu siguranță vă înşelați, detective, sau sunteți prost informat. După modul în care făceam amor, s-ar fi putut observa foarte bine acest lucru.

— Ştiu, mi-a spus-o şi criminalistul Brian Benett, cel care a vizionat caseta filmată în seara rimei, însă asta nu înseamnă că victima nu putea fi bisexuală.

— Nemaipomenit! Nu o vedeam în stare să facă sex cu alte femei, se ruşina puțin Pinder.

— Aş vrea să vă mai întreb ceva. Vă amintiți cumva vreun detaliu, vreo remarcă de-a ei pe are nu ați înțeles-o în momentul respectiv, dar care ar căpăta sens acum, după ce ați aflat de afinitățile ei sexuale?

Vizibil tulburat, operatorul se gândi o clipă, după care răspunse:

— Nimic precis. Vorbea uneori despre femeile angrenate în politică, dar şi despre demnitarii din cercul de prieteni ai lui Brent-Jackson. De multe ori, când plecau pentru mai multe zile din oraş, Tanja îi însoțea pentru a avea grijă de cea mică.

— Avea vreo preferință pentru un politician anume?

— Nu cred. Din câte mi-a dat să înțeleg, în mod foarte aluziv, se culca întotdeauna cu cine avea chef. Nu mă puteam împotrivi în niciun fel acestui hobby al ei.

— Cam asta ar fi tot, mai spuse detectivul, cu puțină dezamăgire în glas, golindu-şi paharul şi pregătindu-se de plecare.

— Aş vrea să vă rog un lucru. Caseta cu mine şi cu Tanja... Aş putea intra în posesia ei?

— Aici nu prea am cum să vă ajut. Este o probă în dosar şi nu se poate volatiza peste noapte. Oricum, puteți fi sigur că nu va ajunge în vreun magazin de casete porno.

Ajunse acasă nesperat de devreme. Ceva parcă îi lipsise toată ziua şi nu se simțise în apele lui. La dracu! Era vorba de absența partenerei cu care se obişnuise atât de mult. Mâine dimineață o va aştepta la „Palm Springs". Se întorcea din Germania cu o cursă directă a companiei Lufthansa. Probabil că va fi foarte obosită după atâtea ore de zbor, dar nici el n-o va lăsa să doarmă, aşa cum a făcut şi ea în dimineața când a fost descoperit cadavrul din Mesquite Avenue. În acel moment sună telefonul.

— Reşedința Black? — se auzi o voce baritonală şi foarte clară.

— Cu cine am plăcerea? — întrebă detectivul la rându-i, simțindu-se luat peste picior.

— La aparat este senatorul Eddie Brent-Jackson. Ce mai faceți?

— Ca niciodată, astăzi am ajuns acasă ceva mai devreme şi mă gândeam să mă culc. Cu ce v-aş putea fi de folos?

— Mâine, până în orele prânzului, eu şi familia mea vom pleca în week-end la Santa Barbara. Acolo, pe plajă, avem o vilă cu suficiente camere. N-ați vrea să vă relaxați şi dumneavoastră — împreună cu Jane Heron, desigur — în compania noastră, pentru o zi sau două?

Interesantă provocare! Oare voiau să scoată de la ei toate amănuntele afacerii sau doar să se asigure, arătându-le prietenie, că tragedia nu va ajunge în paginile ziarelor de scandal?

— Nu văd de ce nu! — răspunse Eric invitației, însă va trebui să-mi consult partenera. Abia mâine dimineață se întoarce de la Berlin.

— O.K.! Atunci, dacă vă hotărâți să veniți, anunțați-mă printr-un telefon.

Şi senatorul îi dădu numărul său de telemobil, după care îi ură un somn cât mai dulce şi mai odihnitor posibil.

— Îmi spui acum ce i-ai făcut polițaiului neamț sau mai târziu? — îi aruncă Black partenerei sale în loc de bun venit.

— Ce mult mă bucur că nu te-ai schimbat deloc de când nu te-am văzut, bădăranule! — primi el un răspuns pe măsură.

Se suiră în automobilul lui, Ford Scorpio, fără să observe că, de la nici douăzeci de metri depărtare, un bărbat îi supraveghea dintr-un elegant Volvo S 40 Sedan. Ocupantul acestuia îşi spuse: „Deci ei sunt detectivii care se află pe urmele mele, dacă informațiile primite de la «Nas-Mare» sunt exacte. Dar nu mi-a spus că ea este atât de drăguță. Mă aşteptam să văd o mutră acră, cu obrajii roşii şi părul slinos, îmbrăcată ca un bărbat, însă nu e deloc aşa."

Datorită informatorului său, prezentatorul TV ştia ce aflaseră detectivii până în prezent. Nu prevăzuse că poliția va face legătura între moartea lui Marlyn Rivera şi cea a Tanjei Ratzmann. Doar doctorul Butch Harrison era vinovat de acest ghinion al său! Nu mai putea ignora pericolul care se afla doar la doi paşi de el. Senatorul trebuia să aibă grijă ca idioata de nevastă-sa să nu scape ceva incriminator. N-avea niciun rost să-i mai urmărească pe detectivi. Acum ştia de cine trebuia să se ferească. Îşi scoase telemobilul, care suna, trepidând în buzunarul său fără nici cel mai mic zgomot.

— Rudolph, sunt eu.

— De unde suni?

— De acasă. Ne pregătim să plecăm la Santa Barbara, pentru sfârşitul de săptămână. N-ar fi exclus să-i avem cu noi şi pe detectivii care se ocupă de caz. I-am invitat.

— Am o veste proastă de la informatorul meu.

— Nu-mi spune că au ajuns la tine!

— Nu încă, însă au dat de cazul Marlyn Rivera.

— Ce? Nici că se putea ceva mai rău!

— Deocamdată stai liniştit. Nici tu, nici eu nu avem vreo legătură cu prima fată.

— Am băgat-o pe mânecă! Sunt sigur că o să ajungă la mine!

— Ți-am spus să stai liniştit, Eddie! Ei caută un detracat sexual, un criminal în serie. Tu ai alibiuri de nezdruncinat, de ce te temi? Eu sunt cel ce poate fi descoperit!

— Auzi, dacă vrei să pleci, poți conta pe mine.

— Da, ştiu că nu te interesează decât propria viață şi reputația ta. Ți-ar plăcea să dispar, nu-i aşa? În Elveția sau oriunde altundeva, numai să nu se ajungă la tine.

— Nu eşti corect!

— Ba sunt foarte corect! Şi eu am o viață publică, o reputație de apărat, însă sunt gata să le sacrific şi mâine dacă este necesar, asta ne deosebeşte, Eddie. Dar deocamdată n-am de gând să dispar, e clar?

— Foarte clar.

— Până atunci, ai mare grijă de Roberta, să nu scape ceva. Ar fi de preferat să nu rostească numele meu. Ne-a adus până acum suficiente necazuri.

— Dar ea n-are nicio vină în toată această afacere!

— Ba are una esențială! Ea s-a îndrăgostit de târfa aia de nemțoaică, ai uitat?

— Nu îmi mai aduce aminte!

— Bine, ține-mă la curent cu toate noutățile care apar!

Rudy Boretsky puse telefonul în buzunar, porni maşina şi ieşi din parcare. Era excitant ca el, o persoană publică, să fie asasinul, omul pe care-l urmăreau atâția polițişti. Un milion de telespectatori ascultau în fiecare seară ştirile din gura unui criminal în serie. Atunci când omora, prezentatorul TV simțea că trăieşte cu adevărat. Inventase un joc plin de neprevăzut şi al dracului de periculos. Putea fi un

criminal perfect, dacă lucrurile nu vor lua o întorsătură neplăcută înainte de a părăsi țara. După el, potopul!

Jane îl sună pe senator, după ce primi acordul lui West şi al lui Tillman de a-şi petrece sfârşitul de săptămână împreună cu partenerul său la Santa Barbara. Brent-Jackson se afla la volan, aşa că vorbi cu soția lui, care se arătă destul de bucuroasă că puteau veni.

— O să fie acolo şi Claudette Penniman, fata de care detectivul Black s-a lovit când m-a vizitat la casa de modă.

Era o coincidență sau ce? Nici Eric nu-şi dădea seama.

Se aflau în cafeneaua „Monica's" şi patronul, serviabilul Jimmy H., le aduse două espresso făcute „la meserie" şi stropite cu puțin rom alb.

— Hai să facem un rezumat, ca să înțeleg şi eu mai bine cum stăm în această „distracție" — zise Jane, sorbind încetişor din ceaşca ei, după care continuă: ori asasinul este, pur şi simplu, un maniac sexual, un psihopat sadic, ori avea ceva de căutat în locuința Tanjei şi a fost surprins de aceasta. Dată fiind pasiunea ei pentru filmele video, n-ar fi exclus ca individul să fi căutat cine ştie ce casetă compromițătoare. Adu-ți aminte că, în dimineața aceea, am găsit un plic rupt purtând adresa mamei ei din Germania, iată de ce fata n-a mai apucat să expedieze ultima casetă!

— Ar fi posibil! — o aprobă Eric. Însă eu sunt convins că există o strânsă legătură între această casetă şi crima sadică din Mesquite Avenue. Iar dacă avem de-a face, într-adevăr, cu un psihopat ucigaş, acesta a împuşcat doi iepuri dintr-un foc. Şi-a satisfăcut instinctele criminale, reuşind să pună mâna şi pe caseta cu bucluc.

— În acest caz, de ce a lăsat atâtea urme peste tot?

— Nefiind la primul său omor, cu siguranță că a prins mai mult curaj. Nu uita că m-a şi sunat la birou, ca să se joace cu noi, îndrumându-ne pe o pistă greşită.

— Şi am senzația că această distracție a lui cu noi încă nu s-a terminat.

— La fel cred şi eu, o aprobă bărbatul, aprinzându-şi o nouă țigară.

CAPITOLUL 10

Vila soților Brent-Jackson era absolut superbă. Amplasată între pini, cu pereții ei galbeni şi lemnăria vopsită în roşu aprins, avea un aer englezesc de la începutul secolului. Eric Black parcă maşina lângă alte câteva automobile, aranjate frumos sub un acoperiş şi începu să descarce bagajele. Imediat apăru şi o portoricană între două vârste, care avea grijă de locuința de vacanță în lipsa stăpânilor, după cum aflară ei mai târziu. La scurt timp apăru şi Roberta Brent-Jackson, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

— Angela, lasă că îi conduc eu pe domnii! Tu adu-ne ceva răcoritor pe terasă! Poftiți, o iau eu înainte ca să vă arăt drumul! — îşi continuă Roberta rolul de gazdă curtenitoare şi binevoitoare.

Black o observă pe Claudette pe terasă, urmărindu-o cu atenție, iar în imaginația sa începu din nou să închipuie fel de fel de scene erotice în compania ei.

— Soțul meu se află în living, împreună cu alți invitați. Mergem pe terasă? Va veni şi el în scurt timp, iar Angela vă va lua bagajele. Pe urmă vă arăt camerele dumneavoastră.

Terasa fusese construită la etaj, cu fața spre sud, astfel că briza Pacificului bătea dintr-o parte. Plante exotice, o mică fântână arteziană, mobilier din paie — totul era superb.

— Luați loc, vă rog! — le propuse gazda, care avea un cu totul alt aer decât la Los Angeles. Sau poate că prezența foarte apropiată a Claudettei o făcea să fie aşa?!

— Mulțumim!

— Soțul meu s-a bucurat foarte mult când a auzit că veniți! Vă simpatizează cu adevărat, minți Roberta, ştiind că senatorul avea oroare de tot ceea ce însemna sau era legat de poliție.

Servitoarea apăru pe terasă, purtând o tavă plină de pahare cu un conținut portocaliu. Apoi luă gentile de voiaj ale celor doi oaspeți şi dispăru.

— Specialitatea Angelei: sucul de portocale şi ananas, anunță gazda, surâzătoare la gândul că se va răcori puțin după emoția sosirii celor doi.

Apoi se aşeză şi medita pentru o clipă, după care spuse:

— L-am invitat şi pe directorul vostru, însă nu a putut veni. Părea destul de absent când am vorbit la telefon. Să fie din cauza anchetei?

— Cine ştie?! — se bucură Jane că şeful cel mare nu-i spusese Robertei despre casetele aduse din Germania.

Probabil că nu-i dăduse nici alte amănunte, altfel n-ar fi fost aşa de curioasă de la început.

— Şi cum se mai desfăşoară cercetările?

— Greu, ca la orice început, zise polițista. Când ați vorbit cu directorul, n-ați abordat şi problema homosexualității dumneavoastră? — o luă Jane pe nepregătite cu o întrebare dură.

— Înțeleg că ați aflat... Era de aşteptat. Dar cum ați reuşit?

— Vizionând o casetă video.

Înghiți o gură de suc, trăgând de timp pentru a se gândi ce să răspundă.

— E adevărat, eu şi cu Tanja am fost amante. Dar ce importanță poate avea acest lucru? — trecu Roberta la ofensivă.

— În primul rând, ne-ați ascuns adevărul şi nu cunoaştem motivul pentru care ați procedat aşa, interveni Eric, golindu-şi paharul cu băutura răcoritoare şi gândindu-se la o bere rece.

— Soțul dumneavoastră vă cunoaşte preferințele sexuale? — continuă Jane seria impoliteților, văzând că femeia n-avea de gând să răspundă ultimei întrebări.

— Chiar din ziua căsătoriei. Nu i-am ascuns niciodată lui Eddie că au fost... alte femei în viața mea.

— Şi el cum a reacționat?

— Normal pentru noi. Suntem un cuplu de modă veche şi nu împărțim chiar totul. În afară de problemele financiare şi cele care privesc educația copilului, fiecare îşi vede de viața lui.

— O iubeați pe Tanja Ratzmann? — nu o lăsă Jane să-şi tragă răsuflarea.

— Nu chiar atât de mult ca s-o omor, dacă asta vă trece prin minte.

— Din acest punct de vedere, puteți fi liniştită! Cunoaştem cu precizie faptul că un bărbat i-a luat viața. Respectivul a vrut, probabil, să recupereze o casetă video compromițătoare. Aveți cea mai mică idee despre cine ar putea fi vorba? Poate s-a vorbit despre vreun bărbat cu care avusese unele probleme...

— Nu. Nu ştiu. Ce fel de bărbat? Ați putea să-mi spuneți mai multe despre el?

Răspunse Eric:

— Să zicem că este brunet, are între 35 şi 45 de ani şi o maşină de fabricație suedeză.

— Soțul meu poate numi cel puțin un sfert dintre prietenii lui care se potrivesc acestei sumare descrieri.

— Dar nu toți sunt criminali psihopați, doamnă! — se satură Jane de interminabilele eschivări ale interlocutoarei ei de la orice întrebare care i se punea.

În acel moment, pe terasă îşi făcu apariția şi senatorul democrat. Era îmbrăcat cu un pantalon scurt de tenis şi o bluză bleu.

— Soția mea s-a ocupat cum se cuvine de dumneavoastră? — se interesă el pe un ton jovial, îndreptându-se cu mâna întinsă spre oaspeți. Nu e cazul să vă ridicați, detective! Deci, dumneavoastră sunteți partenera domnului Black!

— Jane Heron, se prezentă ea singură, fiindcă Eric fusese furat de peisaj.

— Încântat să vă cunosc! — spuse senatorul, aşezându-se şi el la masă, pentru a se răcori cu sucul Angelei. Ancheta dumneavoastră avansează? Bănuiți cine ar fi avut interesul s-o ucidă pe biata fată?

— Credem că asasinul a încercat să recupereze o casetă video compromițătoare de la ea, fu rândul lui Eric să intervină. Este posibil să fi fost o persoană cunoscută Tanjei Ratzmann.

— Dar cel mai uimitor fapt este că omul nostru nu se află la prima sa crimă de acest gen, vorbi şi Jane. El a mai ucis cel puțin o dată în aceeaşi manieră sălbatică. Prima oară a fost vorba despre o prostituată.

— Dacă înțeleg bine, indiciile pe care le aveți în această clipă vă îndreptățesc să vă concentrați asupra unuia dintre apropiații ei, făcu Brent-Jackson pe neştiutorul, cu o voce evident tulburată.

— Nu ştim dacă era sau nu apropiat, însă, cu siguranță, a fost o cunoştință.

— Nu este posibil să vă înşelați în aceste aprecieri?

— Dispunem de toate elementele necesare pentru a-l confrunta cu probele descoperite de noi. Avem până şi codul lui genetic, nu ne mai lipseşte decât suspectul sau măcar un fir de care să ne agățăm. De aceea am venit aici.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, insistă şi Black. Trebuie să trecem în revistă toate posibilitățile şi numele personajelor care ar putea fi implicate în această poveste.

— Vreți să vă spun eu cine este criminalul? — pufni senatorul, enervat.

— Nici vorbă! Doar să ne indicați oamenii din anturajul dumneavoastră care se aseamănă descrierii noastre şi care au cunoscut-o pe victimă. Nu poate fi atât de greu!

— Îmi pun timpul la dispoziția dumneavoastră până diseară. Din păcate, de mâine trebuie să-mi reiau activitățile profesionale, sper că mă înțelegeți.

— Chiar foarte bine. Să începem treaba, atunci!

— Mai doriți să fiți serviți cu ceva? Poate o bere?

CAPITOLUL 11

Barul „Fantasy Island Strip Club", unde Rudy Boretsky era unul dintre clienții cunoscuți, ținea deschis până la ora 06:00 dimineața, în toate zilele săptămânii. Aici veneau foarte mulți străini aflați în vacanță, mai ales pentru programul excelent al localului. Bărbatul stătea la bar, cu un pahar de bere înainte, iar prin oglinda mare din fața lui studia cu multă atenție formele unei tinere ospătărițe.

Nu o remarcase până astăzi; poate că era una nouă. După nici zece minute de observare atentă, prezentatorul realiză că era fermecat de gingaşa ființă care se deplasa cu vioiciune şi abilitate printre mesele ocupate de consumatori. Simțea o stranie şi demonică poftă perversă ce amenința să-l antreneze — încet, dar sigur - de a comite încă o dată ireparabilul. Şi, la urma urmelor, de ce nu? Oare conta acum o tragedie în plus sau în minus?

Ajuns la această concluzie bolnavă, Rudy Boretsky îşi lăsă demonii interiori să-şi facă de cap şi se concentra la maximum asupra fetei care îl incita la acțiune. Era grațioasă, senzuală şi, totodată, provocatoare, cu fustița ei roşie şi cu bluza albă de mătase. Sânii îi avea mici şi tari, după părerea bărbatului care o studia, iar părul ei blond cădea în bucle până puțin mai jos de umeri. El nu putea spune cu exactitate ce anume îi făcea să vibreze de emoție, însă acel „ceva" era foarte obsesiv.

Fata se apropie de prezentator, comandându-i barmanului:

— Două votca-orange pentru masa 10 şi un Cinzano dublu pentru masa 13! în seara asta voi pleca pe la ora 01:00. Mă schimbă Anita.

— Treaba ta, nu sunt banii mei! Dar nu înțeleg de ce te grăbeşti să ajungi acasă, că doar nu te aşteaptă nimeni?!

Betty Harper locuia singură, la un sfert de oră de mers cu maşina. Se făcuse deja ora 12:15.

Peste vreo jumătate de oră, Boretsky o văzu stând de vorbă cu o fată mică, brunetă. Probabil că era Anita, colega care urma să o schimbe din tură. Plăti consumația şi părăsi localul, îndreptându-se cu capul în piept, pentru a nu fi observat de prea multă lume, spre parcare. Urcă la volan şi aşteptă în tăcere plecarea ospătăriței.

Claudette Penniman îşi terminase duşul de puțină vreme şi, în pielea goală, îşi admira trupul cu satisfacție în oglinda din camera care îi fusese repartizată. O aştepta pe Roberta, plină de emoții pe care nu le-ar fi putut descrie în cuvinte. Îşi puse pe ea un halat vaporos, de culoare galbenă şi deschise larg geamurile, pentru a simți şi mai bine briza oceanului. Apoi îşi aprinse o țigară.

Faptul că era nevoită să-şi ascundă legătura amoroasă începuse să o deranjeze foarte mult în ultima vreme. Această clandestinitate o făcea să fie tristă şi mereu nemulțumită. Pentru ea, Roberta reprezenta femeia ideală, chiar dacă era mai în vârstă. Avea o sumedenie de calități şi se simțeau nemaipomenit atunci când erau împreună. Trebuia neapărat să vorbească despre asta cu ea, poate vor reuşi să rezolve situația în vreun fel.

Ospătărița ieşise prin spatele clubului, iar acum se îndrepta spre parcare, unde-şi lăsase micuțul automobil. Boretsky o remarcă imediat, ținând-o sub observație cu încordare. După ce Betty se urcă şi porni motorul, el o lăsă să se îndepărteze puțin şi se luă după ea. Drumul nu dură mai mult de zece minute, arterele de circulație fiind libere la ora aceea.

Conduce bine târfulița, îşi spuse bărbatul ce o urmărea, când ea semnaliza dreapta şi parcă la marginea bordurii. Era destul de excitat de fată şi se gândea cu înfierbântare la ceea ce avea să-i facă în scurt timp. Îi era predestinată, ştia asta. Hazardul îl obligase să-i placă de ea. În privința măsurilor de precauție ce trebuiau luate în asemenea ocazii, era destul de liniştit. Nimeni nu-i văzuse ieşind împreună din bar şi nici măcar nu se cunoşteau. Cine ar putea face vreo legătură între ei?

Betty Harper se opri în fața unui bloc cu cinci etaje, puse jos pachetul plin cu de-ale gurii şi îşi căută cheile de la intrare. Pe stradă nu se mai afla nimeni. Iar dacă ar fi apărut cineva, bărbatul ar fi renunțat pe loc la planul său diavolesc. Se apropie de ea şi îi spuse, pe cel mai firesc ton cu putință, pentru a nu o speria:

— Nu am chei de la intrarea în bloc şi nu vreau s-o trezesc pe nevastă-mea la ora asta.

Betty îl studie o fracțiune de secundă şi, părându-i-se un om serios, la locul lui, îi zise:

— Lăsați că deschid eu! Locuiți în acest imobil de curând?

— Abia de trei zile ne-am mutat. Nişte prieteni ne-au lăsat să locuim aici vreo trei luni, fiind plecați din țară.

Intrară împreună şi chemară liftul. El deschise politicos uşa şi o invită să urce prima.

— La ce etaj?

— La trei, vă rog!

— Înseamnă că suntem vecini! Şi eu tot acolo locuiesc.

— Deci, cunoaşteți familia Cooper?

— Suntem prieteni de o viață.

Ascensorul ajunse la destinație şi bărbatul o ajută să coboare, urmând-o. Ospătărița îl privi iarăşi, de astă dată cu mai multă intensitate.

— Nu ştiu de unde vă cunosc!?

— Sunt prezentator TV, dacă asta vă ajută la ceva.

— Incredibil, domnul Rudy Boretsky?

— În persoană, încercă el să aibă, totuşi, un ton modest.

— Când le voi spune colegelor mele, n-or să mă creadă! — zise fata, entuziasmată.

— Să vă ajut până deschideți, se oferi el, luându-i punga destul de voluminoasă din brațe.

Îi trecuse orice fel de nelinişte de când îl recunoscuse, aşa că se simțea flatată că omul acesta, pe care îl urmăreau atâția telespectatori la televizor, o ajuta tocmai pe ea. Descuie uşa, aprinse lumina şi zise:

— Intrați pe culoar, domnule Boretsky!

Îi dădu ascultare, urmând-o, închise încetişor uşa în spatele lui şi, când ea vru să se întoarcă pentru a-şi recupera cumpărăturile, o lovi cu pumnul în ceafă şi o făcu să cadă în genunchi, ameţită cum era din cauza loviturii puternice.

— Intră, draga mea! — se arătă Claudette bucuroasă de apariţia iubitei ei.

Roberta Brent-Jackson era transpirată toata din pricina căldurii şi a senzaţiilor emotive sau de altă natură pe care i le provocase discuţia cu detectivii.

— Ar trebui să fac un duş înainte să... Începem.

— Cum vrei tu, însă să ştii că pe mine nu mă deranjează sudoarea ta. Dimpotrivă, mă excită!

Nu avea niciun rost să se mai gândească la poliţie şi la morţi, dacă vroia să se simtă bine în compania iubitei ei. Soţia senatorului ştia asta. Pe urmă, dacă va fi întrebată, o va pune şi pe Claudette la curent cu ultimele amănunte aflate. Acum avea nevoie să fie fericită...

Urcându-se în pat, după ce se întoarse goală de la duş, Roberta îşi închipuia că intra în lumea de vis a fanteziilor şi a iubirii. Când Claudette îşi scoase halatul de pe ea, i se păru mai sexy ca niciodată. Îşi desfăcu braţele pentru a o primi la pieptul ei, iar fata veni îndată, fără fandoseli. O sărută scurt şi apăsat pe gură, apoi începu să-i mângâie corpul, urmărind cu privirea contururile trasate de mâna ei pe pielea amantei. Era tare, întinsă şi emana tinereţe. Cât de mult o mai iubea pe proasta asta mică!

Soţia senatorului îşi continuă dezmierdările preţ de câteva minute bune, întorcându-şi apoi partenera pe burtă. Buzele ei fierbinţi se plimbară pe spatele neted şi fără asperităţi, poposind în cele din urmă pe fesele tari ca piatra. Le sărută cu o pasiune nedisimulată, ca pe urmă să le lovească încetişor cu palmele, făcând-o pe Claudette să scâncească în surdină. Dar, între fese, pielea iubitei se dovedea a fi şi mai catifelată. Roberta se sui pe ea, prinzând-o cu ambele mâini de fund şi masându-i-l cu gesturi de profesionistă în ale amorului. În acelaşi timp, îşi freca sexul de frumoasele-i fese, ţinându-şi ochii închişi.

Franţuzoaica îşi încordase muşchii spatelui, astfel că fundul ei era şi mai provocator. Ştia cum s-o excite pe amanta sa, provocându-şi plăcere în acelaşi timp. Se eliberă de sub Roberta şi se ridică în capul oaselor, cerşindu-i un nou sărut. Cu buzele lipite, cele două lesbiene se alintau reciproc cu multă pasiune, iar mâinile lor neobosite nu stăteau o clipă locului. Femeia o rugă să-i facă „bine" şi fata înţelese despre ce era vorba. Scoase din noptieră o cremă specială şi un penis artificial, pe care le aşeză la îndemână.

Pe urmă o întinse complet pe spate, îi îndepărtă şi îi ridică uşor genunchii, strecurându-se între ei. Sărutările Claudettei pe trupul ceva mai moale al partenerei sale de amor o ardeau pe aceasta din urmă. Sfârcurile îi intraseră deja în erecţie şi fata nu-i neglija pentru multă vreme, alintându-i în cele din urmă când cu limba, când cu buzele, când cu dinţii. Era o fericire să facă asta şi abia se abţinea să nu muşte din ei ca dintr-o piersică pârguită.

Femeia începuse deja să tremure, dar cu siguranţă nu de frig. Cu gândul la ceea ce avea să urmeze, ea realiză că mijlocul ei se contracta, fără a putea fi

controlat, la intervale regulate. O prinse de cap cu degetele crispate şi o împinse mai jos, şoptindu-i cu o voce extrem de excitată:

— Acum te vreau în mine, draga mea!

Claudette coborî acolo unde voia ea şi îi alintă sexul cu pricepere, în vreme ce mâinile sale nu conteneau să-i mângâie trupul, mai cu seamă în zona sânilor, ceva mai mici şi mai moi ca ai ei.

Apoi luă penisul artificial de alături, plimbându-i-l pe corp şi mişcându-şi capul între pulpele femeii, din ce în ce mai repede. Când răsuflarea acesteia deveni foarte sacadată, înmuie obiectul în crema scoasă din noptieră şi, cu o deosebită blândeţe, i-l introduse în acel loc minunat care îi provoca atâta fericire. Îl împinse din ce în ce mai multe, trăgându-l uşurel înapoi după fiecare penetrare, ajungând în cele din urmă să imite actul heterosexual. Concomitent, limba ei executa cercuri experte în cel mai sensibil loc al sexului femeiesc.

Era uimitor cât de mult adora Roberta amorul lesbian! Ea nici nu mai atingea patul cu fundul, ţinându-şi-l complet ridicat şi sprijinindu-se pe călcâie. Datorită mişcărilor înainte şi înapoi, dar şi celor laterale ale femeii, Claudette înţelese că „sfârşitul" era aproape. De aceea, acceleră ritmul penetrărilor, mărind în acelaşi timp profunzimea acestora. În pragul nebuniei, femeia abia dacă se mai putea abţine să nu urle de satisfacţie, gâfâind şi contractându-şi muşchii la maximum, în aceeaşi cadenţă în care era penetrată.

Explozia se declanşa în momentul când fata începu să o muşte în acel loc cu multă blândeţe.

Cu gesturi spasmodice, ea se prinse de ambele sfârcuri, strângându-i cu disperare şi juisa. După câteva secunde, mai avu câteva contracţii musculare, apoi corpul ei se destinse din ce în ce mai mult, până când deveni complet inert.

Preţ de două minute, niciuna dintre ele nu se mişcă. În semn de mulţumire, soţia senatorului se ridică şi îşi sărută din nou partenera, adulmecând propriul miros de pe buzele acesteia. Îi mângâie recunoscătoare sânii, părul şi şoldurile, spunându-i:

— Acum e rândul tău! Ar fi păcat să nu trăieşti şi tu fericirea care m-a copleşit pe mine.

— Dacă tu crezi că eu n-am făcut nimic în timpul ăsta, te înşeli! Ia pune mâna! — îi răspunse Claudette, depărtându-şi puţin picioarele şi lăsându-se controlată.

Într-adevăr, juisase şi ea, constată Roberta după ce îi introduse două degete înăuntru. Dar merita mai mult. Începu să se joace acolo cu unghiile, iar apoi cu buricele degetelor, făcând-o de data asta pe fată să închidă ochii şi să se lase în mâinile ei.

— Vrei şi tu cu ăsta? — o întrebă pe franţuzoaică, indicându-i obiectul care îi provocase plăcere puţin mai devreme.

— Aşează-l doar între fese, sub mine şi fă-mi repede cu mâna! — insistă Claudette, vizibil excitată de propunerea iubitei ei.

Roberta îi dădu ascultare, mişcându-şi cât putea de repede mâna care o satisfăcea pe amanta ei. La acest efort era ajutată şi de fată, ce îşi balansa sexul în sus şi în jos, cu mişcări scurte, rapide şi exacte. Cu un deget în gură, de care se

muşca pentru a nu țipa de plăcere, ea îşi masă alternativ sânii şi sfârcurile, până ce îşi dădu seama că era foarte aproape de punctul culminant.

— Acum! Nu mai am decât un strop, iubita mea! — o anunță pe Roberta, îndemnând-o să nu se oprească şi sărutând-o.

În cele din urmă, orgasmul îi cotropi, pentru câteva clipe, întreaga ființă. Ea savura plăcerea interzisă cu multă încordare, pentru a nu face zgomot. Sângele i se suise la cap de cât se abținuse, iar rănile pe care şi le făcuse cu unghiile în palmă, strângând pumnii ca să nu țipe, începură să o doară. Merita să trăieşti dacă puteai simți o asemenea fericire!, gândi tânăra.

Obosită şi fericită la rândul ei, cu corpul ud de transpirație, soția senatorului îşi aprinse o țigară, ca întotdeauna după ce făcea sex. Încă mai simțea între pulpe acea plăcută senzație de durere pe care i-o provocase franțuzoaica.

Deşi nu era o fumătoare pasionată, în asemenea momente îi plăcea să tragă din țigară, stând calmă lângă iubita sa. Prefera ca această reculegere să fie reciprocă. Aşa şi era, pentru că nici Claudette nu schița vreo mişcare, aflându-se încă sub imperiul orgasmului de care avusese parte. După atâta plăcere, cuvintele erau de prisos.

Din nefericire, relaxarea ei nu dură prea mult timp. Îşi aduse repede aminte de Tanja şi de polițişti, iar fruntea i se încreți uşor a concentrare. Nu credea că pe fosta ei amantă o ucisese un dezaxat psihic, însă nu-şi dădea seama de ce gândea aşa. Iar cel mai tare o intriga existența casetelor" video. Dacă n-ar fi fost acest hobby tâmpit, ea ar mai trăi acum. Oare asasinul o cunoştea pe victimă? Se culcase cu ea? Nu cumva fata se încurcase şi cu Eddie al ei? La acest ultim gând, tresări fără să vrea.

Ar fi posibil ca el să aibă vreo legătură cu moartea Tanjei Ratzmann? Dar în acea seară nu fusese în oraş şi avea mai mulți martori care puteau confirma asta. Totuşi, din comportamentul lui nu reieşea că era tocmai inocent, dacă se gândea mai bine. Care dintre cunoscuții bărbatului ei putea fi criminalul?

— La ce te gândeşti? — o întrebă Claudette, simțind-o încordată.

Roberta mai trase un fum, după care stinse țigara şi răspunse:

— Mă întrebam dacă nu cumva Eddie şi Tanja avuseseră vreo legătură. Ştii că ea era „bi".

— Ce a făcut ca gândurile tale să ajungă până aici, iubito?

— Habar n-am! E doar o bănuială, nimic mai mult. Totul poate fi posibil, dacă hazardul vrea aşa. De fapt, sunt câteva indicii care duc la el. Vârsta aproape că se potriveşte, la fel şi părul, dar posedă un alibi beton: nu fusese în oraş în seara crimei.

— Roberta, ce-ți trece prin minte?

— Chiar dacă nu a omorât-o Eddie, el ar putea avea o anume implicare în asasinarea Tanjei, răspunse soția senatorului, după o scurtă ezitare. Dar, în acest caz, care ar fi mobilul crimei?

CAPITOLUL 12

Prima senzație pe care Betty Harper reuşi s-o perceapă fu o groaznică durere de cap. Apoi constată că încheieturile mâinilor şi ale picioarelor o usturau, iar membrele îi erau amorțite. Se dezmetici în cele din urmă, amintindu-şi ce se întâmplase. Ticălosul! O dezbrăcase în pielea goală, o legase strâns şi o aşezase în pat, pe spate. Sentimentul de ruşine pe care l-ar fi încercat în mod normal era diminuat de groaza ce o cuprinsese. Ce voia de la ea? Nici măcar nu-l cunoştea şi nu-i făcuse niciun rău.

În cameră nu era aprinsă decât veioza, iar semiîntunericul prevestea ceva rău. La fel şi liniştea din jurul ei. Încercă să se ridice şi să țipe, însă îi era imposibil. Avea un căluş în gură, iar capul o durea îngrozitor la cea mai mică mişcare. O cuprinse panica şi începu să plângă convulsiv, cu sughițuri înăbuşite de cârpa ce-i fusese îndesată în gură.

Spaima îi provoca fiori de gheață pe şira spinării. O teamă animalică, de căprioară hăituită, pe care o simțea în tot corpul. Inima îi bătea într-un ritm infernal, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva va avea un atac de cord. Încercă să-şi mişte capul în lateral, pentru a vedea dacă mai era cineva în încăpere. Reuşi aceasta cu mare greutate şi cu multă durere, dar nu văzu nimic, din cauza întunericului. Poate doar o prădase şi acum fugise, se gândi ea. Dar ce să-i fure? Nu avea nimic de preț. Nu cumva o violase? Se concentra asupra acestui ultim aspect, dar îşi dădu repede seama că nu simțea dureri între picioare.

Deodată, auzi unele zgomote venind dinspre bucătărie. Deci, bărbatul nu plecase. Poate acum urma să fie violată. Era groaznic. Îl va reclama la poliție şi va face totul ca să-l vadă după gratii, doar îl cunoştea. Aşadar, dacă nu venise să fure, însemna că se afla aici în mod special pentru ea. Doamne fereşte, nu cumva era vreun maniac sexual? Un zgomot brusc o făcu să tresară şi să-şi încordeze simțurile. Cu mari eforturi, îşi ridică puțin capul ca să vadă ce se întâmpla.

Prezentatorul TV intră în câmpul ei vizual, respirând din greu. După conturul întunecat al corpului acestuia, îşi dădu seama că şi el se afla în pielea goală. Dumnezeule, avea să fie violată!, se îngrozi ea — pentru a câta oară — gândindu-se la această posibilitate. Cum să se apere, doar era atât de fragilă pe lângă fizicul lui puternic?! În plus, fusese şi legată fedeleş.

El se apropie mai mult şi, cu un deget, începu să-i mângâie trupul. Se afla deja cu membrul în erecție şi părea foarte mândru de acest lucru, pentru că se postă în fața tinerei astfel încât ea să poată vedea tot. O viziune terifiantă pentru biata fată, care întoarse capul într-o parte. Boretsky se aplecă la urechea ei, atingându-se cu bărbăția lui de trupul tremurător al ospătăriței şi îi şopti:

— O să ne distrăm bine în noaptea asta, târfuliță mică ce eşti, ai să vezi!

După care îşi luă membrul cu o mană şi prinse a-i împunge sânii cu el, în mod dezgustător. Ea încercă din nou să țipe, dar şi de această dată fu în zadar. Ar fi dat orice ca să poată scăpa din ghearele lui! Chiar şi zece ani din viață.

Frisoanele fricii care o încerca erau acum perfect vizibile pe pielea ei albă. Mici brobonele îi acopereau brațele şi sânii, iar fruntea îi transpirase toată. Dar această spaimă extremă părea să-l excite şi mai tare pe Boretsky, care îşi plimba acum bărbăția pe tot corpul ei, inclusiv pe față. Ce oroare! Vru să se zbată, dar el chicoti:

— Aşa, târfulițo, încearcă numai să scapi!

Tot ceea ce însemna ființa din fața lui se transformase într-o atracție căreia nu-i putea rezista. Şi nici nu avea de gând acest lucru. Se îndreptă în direcția bucătăriei, pentru a se întoarce imediat cu un pahar de scotch în mână. Puse apoi un genunchi pe pat, turnă puțină băutură în ombilicul ei şi o linse cu multă plăcere. Ea nu îndrăznea să mai facă nicio mişcare, chiar dacă durerea de cap i se mai atenuase.

După ce execută mai multe asemenea ritualuri, bărbatul îşi termină băutura şi îşi întoarse partenera pe burtă. Îi mângâie spatele, părul, apoi coborî spre fese, pe care începu să i le strângă cu violență şi să i le depărteze una de cealaltă.

— Vrei s-o facem acum, sau încă nu te-ai încălzit îndeajuns? — îi zise el, încălecând-o.

Fata strânse din picioare instinctiv, cât putea ea de mult, însă el nu voia să o violeze. Nu încă. Îşi puse membrul pe despicătura din fața lui şi începu să se mişte, înainte şi înapoi, cu bărbăția pe fundul ei. Acționa exact ca un animal de pradă, care, după ce şi-a adus victima în imposibilitatea de a fugi, se mai juca puțin cu ea înainte de a o devora. Se aplecă din nou la urechea ei şi îi şopti cu o voce guturală:

— Betty, aşa te cheamă, nu? Vrei să începem distracția, târfă împuțită ce eşti?

Ea încercă iarăşi să țipe, dar zgomotul pe care îl scoase nu se putea auzi nici măcar până la bucătărie. Terorizată, cu ochii scăldați în lacrimi, vru să se smucească pentru a scăpa, fără a-şi da seama că tocmai acest comportament era de natură să alimenteze sadismul atacatorului ei. Suit pe ea ca un sălbatic, el începu s-o muşte de gât până la sânge, apoi de obraji şi de urechi, iar când se plictisi, o întoarse pe o parte, prăbuşindu-se în spatele ei. Pentru a-i mai prelungi puțin agonia, o mângâie din nou pe tot trupul, oprindu-se şi insistând între pulpele şi fesele ei.

Betty ajunse să nu mai reacționeze în niciun fel, prăbuşindu-se cu întreaga ființă într-o acceptare tacită a ororii căreia îi era victimă. Fața şi ceafa o dureau şi acum nu mai voia decât ca totul să se termine odată şi să fie lăsată în pace. În spatele ei, bărbatul grohăia, răsuflând din greu şi începuse din nou s-o muşte fără milă. Asta până în momentul în care îşi potrivi membrul în spatele ei, îşi înfipse unghiile în fese, depărtându-le cu violență şi o pătrunse ca un animal sălbatic.

Betty încercă din nou să țipe, însă zgomotul produs de ea era agonic. El începu să-i care pumni cu nemiluita, mai cu seamă în cap, umplând-o de sânge, în vreme ce îşi continua, neabătut, violul. Fata ar fi vrut să moară în clipa aceea, pentru a nu mai îndura loviturile şi sodomia, însă îi era dat să mai sufere o vreme. Iar loviturile nu conteneau să o lovească în cap ca nişte baroase. Deja nu mai

simțea aproape nimic, când o adâncă uşurare puse stăpânire pe ființa ei, cu toate că el nu-şi terminase odiosul viol şi încă o mai lovea cu bestialitate.

La sfârşit, copleşit de satisfacție, Boretsky văzu că ospătărița nu mai respira şi îşi spuse în gând: „Mare păcat, era aşa drăguță!" Oricum, ce mai conta o crimă în plus?!

CAPITOLUL 13

Trei dintre telefoanele aflate în vila senatorului sunară în acelaşi timp. Era ora 02:40 dimineața. Angela, care se afla cel mai aproape de unul dintre posturi, sări din pat, pentru a răspunde înainte ca întreaga locuință să fie în picioare.

— Vila senatorului democrat Eddie Brent-Jackson, din Santa Barbara?

— Da, domnule, dar ştiți cât e ceasul la noi?

— Dă-mi-o imediat pe polițista Jane Heron! — spuse bărbatul pe un ton ce nu admitea replică. Este urgent!

— Bine, dar cine să-i spun că o caută? Ştiți, trebuie s-o trezesc din somn, căci doarme la ora asta.

— Spune-i doar atât: că e omul pe care-l caută.

— Care om? — nu înțelese servitoarea mesajul.

— Spune-i exact aşa: bărbatul pe care-l căutați!

— Voi încerca să o trezesc, nu închideți! Angela urcă la etaj, unde se afla majoritatea dormitoarelor şi se opri la uşa detectivului Heron. Bătu de mai multe ori până ce aceasta auzi, îşi puse un halat pe ea şi veni la uşă ca să vadă ce se întâmplase în toiul nopții.

— Un telefon urgent pentru dumneavoastră, doamnă, şopti fata, ca să nu-şi trezească stăpânii şi pe invitații acestora. Zice că e „bărbatul pe care-l căutați".

Jane înțelese imediat despre cine era vorba şi se încruntă îngrijorată:

— De unde să răspund?

— Veniți după mine, o îndemnă Angela, răsucindu-se pe călcâie şi luând-o în jos pe scări.

Eric auzise şi el telefonul sunând, apoi distinse voci pe coridor. Deschise uşa tocmai când partenera lui cobora grăbită scara în urma servitoarei portoricane. Poate erau de la departament, dar ar fi sunat pe telefoanele lor mobile la acea oră târzie! S-o mai fi întâmplat ceva? — se gândi el îngrijorat, după care coborî scările, îmbrăcând din mers un halat de baie.

— Alo, cine e la aparat? — întrebă Jane, intrigată.

— Bună noaptea, detective! înainte de toate, dă-mi voie să-ți spun că, având aşa un fizic, n-ar trebui să ți se permită să lucrezi în poliție.

Timbrul bărbatului de la celălalt capăt al firului conținea ceva obscur şi generator de nelinişte.

— Să fie acesta un compliment sau bați câmpii, domnule? Dar cine e la telefon?

— O persoană care are în comun cu tine dragostea pentru oamenii din Germania şi pentru unii dintre locuitorii țării noastre. Vorbesc despre femei, bineînțeles.

— Despre prostituate şi bone, vrei să spui?

— Vă lipsesc informațiile exacte. În această categorie trebuie incluse şi ospătărițele de la baruri.

— Dacă vrei să-mi comunici ceva, te rog să fii mai explicit! Altfel închid telefonul.

— Îți spun imediat despre ce este vorba, însă mai înainte vreau să aflu că ştii precis ce te aşteaptă, dragă Jane.

— Varsă!

— Vei fi eroina principală al celui de-al treilea spectacol pe care îl voi susține în Los Angeles. Cu alte cuvinte, vei fi cea de-a treia victimă a mea.

— Ah, mulțumesc! Dar e o onoare prea mare, îl luă polițista peste picior. Un maniac sexual ca tine are mereu gânduri mărețe, însă nu le poate duce până la capăt decât pe unele dintre acestea.

— Asta ştiu şi eu! Îți promit că nu mă voi împotmoli tocmai la tine! Ar fi păcat să nu-mi pot potoli fantasmele şi în compania unei polițiste date naibii!

— Şi ce rol voi juca eu?

— Vei fi instrumentul satisfacerii mele erotico-psihice, la fel ca fata care este aşezată acum pe patul ei de moarte, chiar în fața mea.

Jane păli, însă, din cauza întunericului, nici măcar Eric nu băgă de seamă acest amănunt.

— Cum se numeşte ultima ta victimă şi unde locuia?

— O cheamă Betty Harper, dar nu cred că va mai fi caldă când vor sosi colegii tăi, o asigură Boretsky, indicându-i adresa ospătăriței.

— Dar pe Tanja Ratzmarin de ce ai omorât-o, îmi poți spune?

În loc de răspuns, se auzi un mic zgomot care semnifica faptul că legătura fusese întreruptă. Angela devenise albă ca varul la față după ce auzise vorbele rostite de polițistă. Eric, tulburat şi el, se mulțumi să ridice din sprâncene, dar, văzând că Jane continua să păstreze tăcerea, o întrebă:

— Ce-a zis?

Ea puse receptorul în furcă şi stătu o clipă pe gânduri.

— Se pare că psihopatul nostru — sau ce-o fi el — a mai comis o crimă. Victima se numeşte Betty Harper şi era ospătăriță.

— Dă un telefon ofițerului de serviciu ca să trimită o echipă. Pare a fi adevărat, nu-i aşa?

— Mi se pare chiar macabru de adevărat! Noi n-am putea ajunge mai repede la Los Angeles?

— Fii cuminte! La venire am făcut aproape două ore cu maşina. Mai bine scoală-l din somn pe căpitanul West. E mai sigur. Altceva a mai zis?

— Da. Mi-a indicat următoarea victimă.

— Cine?

— Vei fi fericit! Scapi de mine.

— Ce vrei să spui, te faci stewardesă pe liniile Lufthansa? — glumi Eric din obişnuință.

— Nu, mă las ucisă de criminalul în serie.

— Dar e o întreagă aiureală! — deveni serios detectivul.

— Asta să i-o zici țăcănitului ăstuia, care mă sună în toiul nopții ca să-mi spună pe cina a mai ucis el şi să-mi facă unele complimente.

În acel moment apăru în bucătărie şi Eddie Brent-Jackson, vizibil trezit din somn, dar galben la faţă.

— Cine era? Am auzit telefonul!

— Un bun prieten al nostru, făcu Jane haz de necaz.

— Vrea să-mi spună şi mie cineva ce se întâmplă?

— Două lucruri. Primo: asasinul a lovit din nou, ucigând de astă dată o ospătăriţă, dacă nu m-a minţit. Şi secundo: de unde ştie că ne aflăm aici?

— Mister! — făcu Eric.

— Mister pe dracu! — îi replică Jane tăios. Ori are informatori în poliţie sau chiar aici, la Santa Barbara, ori ne-a urmărit. Ceva este, totuşi, bine pentru noi. Se consideră încolţit, din moment ce nu se poate abţine să ne trezească în miez de noapte, îndrugând verzi şi uscate.

— Asta înseamnă că simte cum laţul i se strânge în jurul grumazului, spuse detectivul.

Observând paloarea cadaverică de pe obrazul senatorului democrat, poliţista îl întrebă:

— Vă simţiţi bine, domnule Brent-Jackson? Ca trezit dintr-un coşmar, acesta bălmăji ceva, după care se retrase precipitat în camera lui.

— Jane, ai susţinut că s-ar putea să ne fi urmărit. Ştii şi scopul?

— Eu sunt cea vizată, doar mi-a spus-o. Pentru mine e clar: omului îi place jocul. Se consideră actorul principal dintr-un film horror. Crede că este invulnerabil, fireşte.

— Păi, atunci nu se mai joacă cu noi, ci pur şi simplu ne sfidează.

— Mi se pare evident, deşteptule!

— Acum, hai, telefonează ca să ni se trimită şi echipa! Apoi nu ne rămâne decât să verificăm dacă tot ce-a spus dezaxatul ăsta e adevărat, Jane Heron şi Eric Black intrau în Los Angeles la ora 04:45 dimineaţa. În scurt timp, ajunseră şi ei la locul crimei, convingându-se — după maşinile de poliţie parcate în stradă — că, din păcate pentru biata victimă, psihopatul criminal nu-i minţise. O duzină de poliţişti şi tehnicieni îşi începuseră deja activitatea. Intrară în imobil şi urcară la etajul trei.

Dr. Butch Harrison, alias „Specialistul", încă nu apăruse, însă echipa lui se afla de mult la treabă. Văzându-l pe criminalistul Benett pe hol, la o ţigară, Eric îl întrebă:

— Unde e corpul neînsufleţit al fetei?

— Urmaţi-mă!

Cea care fusese Betty Harper zăcea moartă în pat, pe o parte, cu capul într-o baltă de sânge. De la mijloc în sus, trupul ei devenise albăstriu, din pricina zecilor sau, poate, a sutelor de lovituri primite. Criminalul nici măcar nu-i scosese căluşul din gură, ca biata fată să poată respira sub pumnii lui.

— Sunt atât de multe contuzii şi hematoame că nici nu pot fi numărate, îi informă Benett. După părerea mea, moartea a survenit ca urmare a vătămării creierului şi a pierderii masive de sânge. Nu cred că am mai văzut vreodată aşa ceva.

— A fost violată? — întrebă Jane, reprimându-şi cu greu un frison de spaimă.

— După impresia mea, se pare că da, însă acest lucru nu vi-l poate confirma decât „Specialistul", după examenul clinic. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Tocmai pe el au uitat să-l cheme.

— Ați aflat cine era fata? — se interesă Black.

— Parcă o ospătăriță de la barul „Fantasy Island Strip Club", dar mai bine întrebați-l pe sergentul Mann, care a luat câteva declarații vecinilor treziți de zgomotele noastre.

În căutarea lui Steve, detectivii Heron şi Black ieşiră din locuința nenorocitei fete. Îl găsiră la ultimul etaj, cercetând ieşirea pe terasa blocului. O lupă à la Sherlock Holmes îi mai lipsea.

— Salut, bătrâne! Ai găsit ceva? — Pe aici, absolut nimic.

— Ai reuşit să vorbeşti cu vreun martor? — îl chestiona Jane.

— Martori, nu. Doar vecini. Fata era ospătăriță într-un bar situat nu prea departe şi o chema Betty Harper. Avea doar 25 de ani, fără cazier.

Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic. Uitați notițele mele, dacă aveți nevoie.

Jane luă cele două foi întinse de Mann nu pentru că i-ar fi fost necesare, ci ca să nu-l jignească pe sergentul care şi aşa era destul de iritat. Apoi, acesta din urmă plecă. Rămaşi singuri, Jane se întoarse spre Eric, întrebându-l:

— La ce te gândeşti?

— La modul în care „operează" tipul ăsta. Pentru mine, pe lângă faptul că e o brută sadică, este şi un masochist cu evidente tendințe distructive. Simte nevoia să se expună pericolului de a fi descoperit şi ştie cu exactitate ceea ce face. Aşa cum ne-a spus şi Butch, e un tip foarte sigur de sine, iar riscurile existente nu fac decât să-l excite, nu să-l sperie.

— Trebuie să refacem ultimul drum al fetei de la barul unde lucra şi până la ea acasă, ca să vedem dacă dăm peste ceva. Cum spuneaa că se numeşte?

— „Fantasy Island Strip Club", dacă nu mă înşel.

CAPITOLUL 14

După plecarea detectivilor, politicianul Eddie Brent-Jackson nu mai putuse adormi din cauza frustrării şi a mâniei care puseseră stăpânire pe el. Nu putea face nimic pentru a suprima instinctele criminale ale lui Boretsky, ce luaseră acum proporții îngrijorătoare. Şi era mânios, simțindu-se ca un ostatic al acestui nebun, de care ajunseseră să depindă viața şi cariera lui profesională.

Era clar că prezentatorul TV avea o satisfacție diabolică atunci când se expunea pericolelor, precum şi o inconştiență crasă, crezând că poliția nu va ajunge la el înainte de a fugi în Elveția. Trebuia să rezolve singur situația şi asta cât mai repede cu putință. Rudy se bălăcea în mocirlă cu bună ştiință şi nu mai putea fi salvat. Dar cum se ajunsese până aici?

De ce a trebuit ca Marlyn Rivera să le iasă în cale? Au luat-o dintr-un bar al cărui nume îl şi uitaseră, atât de beți erau amândoi. Fata acceptase să meargă cu ei, sugerând că pentru asta ar fi normal să primească nişte verzişori. Senatorul abia îl cunoscuse pe Rudy, care îi păru un om entuziast şi plăcut, dornic de afirmare. Două trăsături de caracter îl apropiaseră în principal de el: celebritatea şi dorința de putere.

Au străbătut mai multe baruri, în care niciunul dintre ei nu a ținut cont cât a băut. Iar alcoolul le-a trezit amândurora urgente pofte sexuale, ce trebuiau satisfăcute pentru a pecetlui această prietenie care tocmai prindea contur. Dintr-o pornire proprie complicității masculine, acceptase să se dedea la fapte degradante şi o agățase pe prostituată, fără să se gândească de două ori. „Toate drumurile pierzaniei duc către plăcere" — zisese Boretsky. Oare atunci fusese conştient de câtă dreptate avea noul său amic?

Necuratul îl împinsese să-şi pună la dispoziție apartamentul din Mesquite Avenue şi să nu-l supravegheze pe Rudy când acesta rămăsese singur cu fata. Ar fi putut-o salva. După ce văzu cu proprii lui ochi tragedia, îl întrebase:

— Ce te-a apucat, Boretsky? Iar el îi răspunsese distant, de parcă ar fi fost vorba de viața unei gâze:

— E moartă?

— Ştii asta foarte bine, după câte lovituri i-ai cărat!

— Îmi pare rău, însă regretele sunt tardive şi nu se mai poate face nimic. Trebuie să ne descotorosim de cadavru.

— „Noi"? Vrei să fiu complicele tău?

— Uiți că locuința în care ne aflăm îți aparține? Eşti direct implicat în această...

— Crimă?

— Să-i spunem mai bine accident, îl corectase Rudy cu un aer cinic.

Brent-Jackson îşi mai amintea încă oribila senzație pe care o trăise atunci. Era ca un animal prins în capcană, fără şanse de scăpare. Dacă l-ar fi denunțat, cariera lui publică s-ar fi dus imediat de râpă, iar numele lui ar fi fost târât în noroi de presă.

Boretsky scăpase de cadavru în parc; iar poliția nu reuşise să descopere nicio urmă, cu toate anchetele şi investigațiile întreprinse. Peste caz se aşternuse uitarea în numai câteva zile.

Nici presa nu manifestase mare interes decât vreme în primele două săptămâni. Dacă prezentatorul nu ar fi recidivat...

De data asta, gândi în continuare senatorul, mersese prea departe. Cineva trebuia să-l oprească. Moartea ultimei fete nu avea nicio legătură cu cea a Tanjei Ratzmann, care fusese oarecum motivată de refuzul ei de a le da caseta cu care încercase să-i şantajeze. Era vorba despre o conversație pe care cei doi o avuseseră într-o seară în legătură cu asasinarea prostituatei Marlyn Rivera.

Deşi nemțoiaca era cea care locuia acum în apartamentul din Mesquite Avenue, senatorul mai păstra un rând de chei de la intrarea în locuință. Tocmai venise împreună cu Rudy şi îşi puseseră câte un pahar de băut, când apăruse Tanja. Îi spusese că aveau ceva important de discutat, iar ea se oferise să-i lase singuri. Probabil că, în timp ce pleca, apăsase butonul de înregistrare al camerei video, care era instalată pe trepiedul ei, dar nu putuse să scoată şi capacul obiectivului, de teama de a nu fi surprinsă. De aceea nu se înregistraseră decât vocile lor, nu şi imaginea, când vorbiseră despre fata ucisă în acea locuință.

În loc să se ducă direct la poliție cu proba înregistrată, Tanja Ratzman crezuse că-i putea şantaja, pentru a extorca bani de la ei. Nu-i dăduse prin cap să calculeze şi consecințele unei nereuşite, iar acest lucru îi fusese fatal, în cele din urmă. Din acest punct de vedere, îşi meritase soarta.

Dar acum, alta era problema. Boretsky trebuia oprit de a mai ucide. O putea face chiar el, senatorul. Doar prezentatorul TV nu era un Dumnezeu, după cum, probabil, se credea, încât să dispună după bunul său plac de viețile oamenilor! Anita, colega lui Betty, plângea zgomotos, ştergându-şi ochii cu dosul mâinii.

— Îți aduci aminte ca ea să fi vorbit cu cineva înainte de plecare? — o întrebă detectivul Black. Ai remarcat ceva deosebit în modul ei de a se comporta?

Ospătărița făcea eforturi pentru a-şi aduce aminte un amănunt cât de mic, însă, oricât de mult ar fi încercat, tot nu reuşea. În acest timp, Jane Heron îl interoga pe barman.

— Îmi pare rău, însă nu-mi amintesc nimic ieşit din comun, scânci Anita, lăsându-şi privirea în pământ, ruşinată de neputința ei.

Ar fi vrut să dea o mână de ajutor, asta era clar. Dar era epuizată din cauza nopții în care muncise şi a teribilei veşti ce-i fusese adusă la cunoştință de polițişti.

— Betty nu avea decât o dorință: să ajungă acasă şi să se odihnească, fu tot ce reuşi Eric să scoată de la ea.

Fata izbucni din nou în hohote de plâns. Detectivul îi dădu o batistă şi o îmbărbăta să aibă curaj, lăsându-i în acelaşi timp cartea lui de vizită, în cazul în care îşi mai aducea aminte de ceva. În ansamblu, el era genul de om dur, pe care tragediile nu-l doborau la pământ. Însă lipsa lui de diplomație în a-şi arăta compasiunea — pe care o resimțea profund — deseori îi adusese numai neplăceri. Acesta fu şi motivul pentru care îi spuse Anitei că poate pleca acasă, mulțumindu-i pentru tentativele ei de a-i ajuta. Apoi se alătură partenerei sale, care discuta cu barmanul.

— De cât timp lucra aici? — îl întrebă Jane pe omul de la tejghea.

— Doar de vreo lună, dar patronii şi supraveghetorii barului erau foarte mulțumiți de ea.

— Avea vreun prieten, din câte v-ați putut da seama?

— Nu cred. Venea singură, pleca singură, nu flirta cu nimeni şi nu vorbea despre nimeni. Într-un cuvânt, îşi vedea de treabă şi atât. Părea o fată foarte cuminte.

Eric începea să-şi piardă entuziasmul, intuind că nici de data asta nu vor da peste vreun fir. De aceea oftă zgomotos şi îşi aprinse un Camel fără filtru. În cele din urmă, îşi exprimă pesimismul:

— N-o să-l prindem prea curând pe sceleratul ăsta, fiindcă nimeni nu ne poate întinde vreo mână de ajutor.

— Ce vorbeşti! — se răsti Jane la el. Pe cât pui pariu? Apoi i se adresă din nou barmanului:

— Aseară ați văzut vreo figură cunoscută sau dubioasă prin preajmă?

— Nici măcar una. Staţi puțin! Doar prezentatorul TV, Rudy Boretsky, era aici. Dar ce legătură ar putea avea el, care este un obişnuit al localului, cu toate astea? Oricum, a plecat cu ceva vreme înainte de Betty.

— Sunteți sigur? — se agăță Eric, disperat, de acest fir de păr.

— Cum să nu fiu sigur? Doar eu l-am servit, eu i-am luat banii pe consumație. Vă pot spune, dacă vreți, şi cât mi-a lăsat bacşiş.

— Senatorul ne-a indicat numele acestuia pe lista eventualilor suspecți, după elementele de identificare oferite de noi? — îl întrebă Jane în particular pe partenerul ei.

— Categoric nu. Oare se cunoşteau?

— N-ar fi deloc exclus, dată fiind meseria lui Boretsky, care... este expus luminilor reflectoarelor — din platoul de filmare... Ai uitat ce ne-a spus Butch?

— Foarte bizară chestie! — aprobă Eric. Va trebui să cercetăm urgent această pistă, cât o fi prezentatorul de persoană publică! Vă amintiți să fi vorbit cu Betty sau să se fi uitat lung după ea? — se adresă el din nou barmanului.

— Eu n-am văzut aşa ceva. Dar a fost destul de multă lume aseară. Poate n-am observat.

Plecară oarecum mulțumiți, în cele din urmă.

— Îl luăm la întrebări pe Boretsky? — îşi întrebă Jane colegul.

— Dar n-avem nicio dovadă împotriva lui.

— Hai, lasă, pentru câteva întrebări, acolo, nici nu avem nevoie de vreun motiv anume ori de mandat.

— Ai dreptate! — se lumină detectivul. Putem să justificăm că este un potențial martor ocular.

— Unde mai pui că i se potrivesc majoritatea indiciilor furnizate de „Specialist"! *Apropos*, ce marcă de maşină are?

— Nu ştiu, însă cu siguranță că West va da ochii peste cap când va auzi pe cine suspectăm, încă o persoană publică...

Rudolph Boretsky se gândea la tot ce se întâmplase cu el în ultima vreme. Oare ce demon îl împinsese să-şi joace viața pe o singură carte şi anume pe cea a satisfacerii cu orice preț a instinctelor sale primare? Fusese un nechibzuit de la început până la sfârşit, asta-i era clar. Comisese prea multe erori, lăsând frâu liber viciului său destructiv, de criminal, să-şi facă de cap.

Totuşi, ce intens reuşise să-şi trăiască viața în ultimul timp! O energie ascunsă trezise monstrul care zăcea adormit în el, făcându-l să guste sacrificiul uman o dată cu juisările sale extraordinare.

Trebuia să scape neapărat din această poveste, părăsind țara cât timp mai putea s-o facă. Îşi aduse aminte că lăsase amprente peste tot în locuința acelei târfe de ospătărițe. Poliția n-avea cum să nu ajungă, în cele din urmă, la el. Îi mai erau necesare doar câteva ore şi pe urmă putea dispărea definitiv, după ce îşi va fi pus şi ultimul plan în aplicare. Va acționa metodic şi rapid, aşa cum procedase de fiecare dată.

Elveția îl aştepta cu brațele deschise. De mai mult timp, prin economiile — sale — depuse într-o bancă din țara cantoanelor — îşi înjghebase un cont frumuşel, cu care putea trăi liniştit până la adânci bătrâneți în orice țară din America de Sud ori din Asia Occidentală. Lucrase în Elveția în calitate de corespondent al unei agenții de presă şi atunci îi venise ideea de a pune un ban deoparte. Stimulat de asemenea gânduri roze, ajunse cu gândul pe plaja însorită a unei insule exotice, la umbra unui palmier. Desigur că el era stăpânul locului şi avea la dispoziție o grămadă de aborigeni gata să-i satisfacă orice dorință. Din această oază a desfătării urmărea stupefacția cititorilor de ziare şi a telespectatorilor din SUA, care aflaseră, în sfârşit, cine era criminalul în serie. Tocmai el, Rudy Boretsky, personajul care le prezentase atâtea ştiri până atunci. De asemenea, putea urmări declinul prietenului său, senatorul democrat, care nu era exclus să ajungă şi în spatele gratiilor pentru că-i fusese complice şi tăinuitor. Foarte rău pentru el! Va rămâne un neîmplinit pentru totdeauna şi nu va cunoaşte niciodată fericirea extremă.

Dar mai era ceva care-l obseda. Detectivul în fustă, Jane Heron. Îşi va încununa cariera de succese cu ea. Oare femeia îşi dădea seama ce o aştepta ori nu-i luase în serios amenințările? Uciderea ospătăriței nu fusese, de fapt, decât repetiția generală dinaintea reprezentației de gală. Cu polițista, va atinge apogeul măreței sale opere, lăsând pe toată lumea cu gura căscată. Ea era instrumentul perfect pentru satisfacerea fantasmelor sale diabolice.

Fiind cu gândul dus departe, nu auzi maşina care parcase în fața casei lui şi nici poarta principală deschizându-se.

Cu fruntea încruntată, Eddie Brent-Jackson coborî din automobil şi se apropie de casă, având o atitudine solemnă. Trebuia să ducă până la capăt un plan ce nu mai suporta nicio amânare. Sună şi aşteptă cu încordare.

CAPITOLUL 15

Abia sosită acasă, la reşedinţa din Los Angeles a familiei, soţia senatorului parcă maşina în afara garajului, dar nu coborî din ea, fiind frământată de tot felul de ipoteze. Îşi lăsă scaunul pe spate, hotărându-se să mai zăbovească pentru o vreme, ca să-şi pună gândurile în ordine. Aprinse o ţigară, contemplând tăcerea din jur, dar şi zgomotele ce veneau din depărtare.

Scurta partidă de amor în compania Claudettei nu avusese darul de a o linişti. Aceeaşi întrebare nu-i putea ieşi din minte: oare Eddie o omorâse pe Tanja? Însemna că îşi legase viaţa de un monstru sadic. Năucită de gânduri, auzi nişte zgomote venind de undeva din apropiere.

Bărbatul ei acţiona telecomanda pentru ridicarea uşii garajului, având un pistol în mână. Ea îşi lăsă scaunul şi mai mult în spate, pentru a nu fi văzută. Oare ce-avea el de gând? I se făcu frică. Unde putea pleca noaptea, aşa înarmat cum era? Să ucidă din nou? Totuşi, nu şi-l putea imagina în postura de criminal în serie.

Eddie Brent-Jackson porni motorul, aprinse farurile şi îşi scoase luxosul automobil din garaj, uitând să mai închidă la loc uşa acestuia. În acelaşi timp, Roberta se întreba dacă n-ar fi bine să le telefoneze celor doi detectivi şi să le spună ce a văzut. În cele din urmă, luă altă decizie. Ridică scaunul şoferului şi porni pe urmele soţului ei. Acesta era prea absorbit de planul său ca să-şi mai dea seama că era urmărit. Trebuia, cât mai curând, să-l trimită pe Boretsky pe lumea cealaltă. Nu merita ca acesta să mai trăiască, având posibilitatea de a ucide din nou. Era un dement ce trebuia eliminat. Nimeni nu o să-l regrete, când va auzi câte crime şi violuri însoţite de bestialitate comisese. Va face astfel încât poliţia să creadă că s-a sinucis. Se va spune, probabil, că, într-un moment de luciditate, avusese unele mustrări de conştiinţă cărora nu le putuse face faţă.

Dr. Harrison îşi pusese la treabă echipa de tehnicieni în momentul în care toţi reveniseră de la locul crimei. La un moment dat sună telefonul, la care „Specialistul" răspunse pe un ton entuziast:

— Da, vă rog! Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Te salut, Butch! Sunt eu, Jane Heron. Pari bucuros astăzi. Ai ceva pentru noi?

— Deocamdată, doar nişte amprente, dar facem progrese. Voi?

— Cred că avem un suspect.

— A venit clipa adevărului?

— Nu încă, dar e pe-aproape. Totuşi, Eric nu e convins că suspectul nostru este criminalul.

— De ce?

— Pentru că e vorba despre Rudy Boretsky.

— Prezentatorul televiziunii S.B.C.?

— Exact!

— Corespunde datelor pe care le avem despre el. În plus, tu mereu ai avut o bună intuiţie. Spune-i lui Eric că l-am sfătuit să meargă pe mâna ta!

— Oricum, altceva mai bun nu are de făcut.

— Treceți pe la laborator? Atunci aduceți şi ceva de mâncare. Cred că ne va prinde noaptea pe-aici.

Detectivii îl prinseră pe Steve Mann tocmai când acesta se pregătea să plece acasă. Eric îi spuse partenerei sale:

— Lasă că îl rog eu! Tu du-te la laborator şi vezi ce are Butch de spus. Pleci aşa devreme, bătrâne? — i se adresă el sergentului.

— Programul meu s-a terminat de mult şi sunt cam obosit. Astăzi a fost ceva de lucru şi n-am apucat să beau nici măcar o bere.

— Las' că bei mâine mai multe, în contul meu, fireşte!

— Cu alte cuvinte, ai venit să mă rogi ceva, nu-i aşa?

— Pe toate le ştii!

— Hai, lasă gargara şi spune despre cine e vorba!

— Rudy Boretsky. Avem nevoie de date despre el. Jane l-a găsit drept cel mai bun suspect în cazul asasinatelor în serie.

— Nu-mi vine să cred!

Prezentatorul tresări auzind soneria de la intrare. Să nu fie poliția! Traversă salonul până în hol şi se uită pe vizor. Era senatorul. Oare ce voia de la el şi cum de venise neanunțat? Înțelese imediat. Aflase de la detectivi de ultima sa victimă şi venise să-l omoare.

— Intră, Eddie! Ce vânt te aduce pe-aici?

— Avem ceva important de discutat. Politicianul închise uşa în urma lui, fără să se întoarcă şi porni în linişte, spre salon, urmându-l pe Boretsky. Odată ajunşi, îl întrebă:

— Eşti singur?

— Da. Vrei ceva de băut? — îl întrebă prezentatorul, încercând să pară cât mai degajat.

— Nu, mulțumesc!

— Şi ce-ai vrea tu să discutăm?

— De ce ai ucis-o pe ospătărița aceea?

— Nu cred că este treaba ta!

— Ba este şi treaba mea. Dacă vrei să-ți bați joc de propria viață, atunci e numai treaba ta, dar nu vreau să mă târăşti şi pe mine în declinul tău de criminal. De asemenea, nu vreau să mai comiți atrocități având complicitatea mea tacită. Pur şi simplu nu mai suport!

— N-am ştiut că eşti atât de sensibil!

— De fapt, spuse senatorul, scoțând pistolul la iveală, am venit să mă asigur că n-o să mai comiți niciun viol cu bestialitate urmat de decesul victimei.

— Ha, ha, ha! — râse cel amenințat, destul de încordat şi cu ochii pe armă. Tu nu eşti un criminal, Eddie! N-ai face rău niciunei gâze.

Politicianul ocoli fotoliul în care se aşezase gazda, cu pistolul îndreptat spre ea, ca apoi să-i pună țeava rece în tâmpla dreaptă. Se ruga la toți sfinții să aibă puterea de a apăsa pe trăgaci.

Roberta Brent-Jackson aşteptă două minute după ce soțul ei intră în casă, apoi coborî din maşina sa şi intră în curte, încercând să se apropie cât mai mult de

o fereastră. Numai de n-ar avea câini, se gândi ea. A cui o fi această reşedinţă cochetă?

Se apropie, tiptil, din ce în ce mai mult, ajungând în cele din urmă în dreptul unui geam. Se ridică pe vârfuri şi privi înăuntru. Soţul ei stătea de vorbă cu Rudy Boretsky. Ce legătură putea avea cu prezentatorul TV? Se lăsă pe vine de frică. Dacă bărbat-su ar fi surprins-o spionând, în starea în care se afla, cine ştie ce s-ar fi întâmplat!

În acel moment, se auziră zgomote venind din interior, iar pe urmă o împuşcătură. Paralizată de frică, femeia nu mai îndrăzni să facă nicio mişcare preţ de câteva secunde. Apoi, cu genunchii tremurând, se ridică. Boretsky se afla lângă corpul întins pe jos al soţului ei, cu figura desfigurată de furie. Îi luase arma şi îl împuşcase. Dumnezeule! Poate mai trăia, dar cum să intre în casă? I-ar fi luat şi ei viaţa, fără să ezite. Din neatenţie, îşi uitase telemobilul în maşină, iar picioarele nu o mai ţineau să ajungă până acolo. Mai privi o dată oribila scenă şi leşină, văzându-l pe dement că se apropia de fereastră.

CAPITOLUL 16

Detectivul Black stinse țigara şi se îndreptă spre asistenta camerei de gardă din spitalul de urgență în care fusese adus senatorul încă în viață. Află de la ea că pacientul era într-o stare critică, dar soția lui se trezise din şocul pe care-l suferise. În scurt timp apăru şi Jane Heron, iar el o puse în temă cu ultimele evenimente:

— Boretsky i-a tras senatorului un glonte în ceafă, iar nevasta acestuia a fost găsită leşinată în curtea locuinței prezentatorului. Deocamdată, asta e tot ce am putut afla, dar o să ştim imediat mai multe, fiindcă femeia şi-a revenit.

— Mergem la ea?

Roberta Brent-Jackson îşi revenise în simțiri, dar se afla încă sub influența sedativelor.

— N-am vrea să vă obosim prea tare! — îi spuse Jane după ce o salută. Ne-ați putea spune în două cuvinte ce ați văzut?

— Soțul meu a murit?

— Nu, se află încă în sala de operații.

— Mai scapă, e grav rănit?

— Destul de grav, din câte am aflat de la o asistentă.

— L-am văzut pe Eddie plecând de acasă, înarmat cu un pistol şi l-am urmărit. A intrat la Boretsky, au stat de vorbă şi apoi a avut loc o altercație, urmată de împuşcătura ce l-a adus în starea în care se află. Pe urmă am leşinat. Cam asta e tot.

Cei doi părăsiră salonul, ca să nu o mai obosească pe biata femeie.

— Ce zici, Eric, de toate astea? De data asta, Roberta pare sinceră.

— Nu înțeleg chiar totul, dar simt că finalul acestei poveşti nu e prea departe.

— Hai să rezumăm ultimele evenimente! Deci, senatorul s-a dus la Boretsky — apropo, pe el nu ni l-a dat pe lista de suspecți! — ca să-l amenințe sau să-l împuşte. Gazda i-a luat arma şi a reuşit să tragă ori aceasta s-a descărcat accidental. Soția politicianului a leşinat, iar prezentatorul a dispărut. Altceva?

— Cam asta ar fi tot până în acest moment. Pe hol apăru medicul, care, tocmai ieşise din operație.

— Sunteți detectivii ce se ocupă de cazul senatorului Brent-Jackson? — întrebă el.

— Da, dar cum v-ați dat seama? — se miră Jane.

— Asta n-are nicio importanță.

— Care e starea lui, doctore? — îl întrebă Eric.

— Foarte gravă. Încă nu ştim dacă va rezista. L-am dus la reanimare, unde se va afla sub o strictă supraveghere timp de 48 de ore. Abia apoi ne putem pronunța.

— Ar fi bine dacă s-ar păstra discreția asupra acestei întâmplări. Ştiți, e o persoană publică şi...

— De acord, nu vă faceți probleme!

În acel moment, lui Eric îi sună mobilul în buzunar. Era Mann.

— Am informațiile pe care mi le-ai cerut despre prezentatorul TV.

— Despre criminal, poți spune.

— El este? Ați aflat deja? Dumnezeule, ce scandal o să mai fie!

— Stai puțin, că nu l-am prins deocamdată! Poate încearcă să fugă în Canada ori în Mexic.

— Hopa, ia stai! Informațiile mele tot conțin ceva care mai poate fi de folos. E foarte posibil să încerce să fugă în Elveția.

— Interesant! Şi de ce crezi asta?

— În urmă cu un timp a fost corespondent de presă în această țară. N-ar fi exclus să-şi fi deschis vreun cont acolo. Poate se duce, să-şi ia banii, ca apoi să i se piardă urma definitiv. Şi ar mai fi ceva.

— Spune, nu mă mai fierbe!

— Lui Boretsky îi plac prostituatele. Adesea aduce câte una acasă.

— Eşti un geniu, bătrâne! îți rămân de-a pururi recunoscător!

— Şi cu berea mea cum rămâne? — îi puse Mann întrebarea sa favorită, închizând telefonul.

Maggie Nesmith se ocupa cu mult profesionalism de clientul său. Nu era un adept convins al felației, însă îi plăcea să înceapă amorul cu această delicatesă. Ridicându-se şi coborând cu mişcări ample, capul cubanezei atingea câteodată volanul. Bărbatul, un consilier al unei importante firme de aviație din oraş, îşi oprise Mercedesul S 600 într-o parcare supraetajată din Bellflower. Pantalonii i se aflau în vine, iar el rabatase puțin scaunul, pentru a avea o poziție cât mai comodă. Cunoştea asemenea ritualuri, doar nu se întâlnea cu Maggie pentru prima dată! Iar ea era o fată pe cinste, care ştia să se adapteze oricăror condiții fără să facă mofturi.

Îi prinse sânii rotunzi cu o mână şi îi mângâie fesele ca doi pepeni, în timp ce ea îşi vedea conştiincioasă de treaba începută. Se întâlneau regulat, o dată la două săptămâni şi întotdeauna se despărțeau mulțumiți: el, pentru „efectele speciale" ce i se acordau, ea, pentru banii pe care îi primea. Bărbatul simți că membrul îi era destul de tare şi spuse:

— Poți să continui acum, Maggie!

Ea ştia ce însemna asta. Se ridică încet, se răsuci şi, în acelaşi timp, puse piciorul stâng peste el, încălecându-l. Se aşeză cu spatele la consilier, fiindcă aşa îi plăcea lui cel mai mult. Se potrivi cum se cuvine în membrul erect, executând câteva mişcări scurte de încălzire, în vreme ce luă un ziar de pe bord şi îl desfăcu în fața sa. Dacă îi vedea cineva, ar fi putut crede că şoferul era adâncit în lecturarea presei. Apoi începu adevăratul dans la care nu avea rivală.

Bărbatul o masa din spate când pe sâni, când pe fesele, care, acum, i se înfățişau în toată splendoarea lor. Iar plăcerea sa creştea gradat de la un moment la altul. Maggie era atât de expertă în meserie, încât atunci când se ridica puteai crede că o s-o scape, însă nu se întâmpla niciodată aşa ceva. Întotdeauna ştia cu o precizie de ceasornic elvețian momentul în care trebuia să se lase din nou în jos, cu toată greutatea ei. Când el o ținea de talie, ca ea să nu se mai ridice, cubaneza

executa tot felul de mişcări pretenţioase („citind" în continuare ziarul), care imitau cu multă pricepere cifrele arabe: ba 1, ba 2, apoi un fel de 4, urmate de 5, 6, 7 şi, în fine, de 8.

O prinse din spate de ambele sfârcuri, răsucindu-i-le între degete. Ea ştia că asta înseamnă că trebuia să-şi accelereze tempo-ul şi se conformă exigenţelor bărbatului, care o plătea destul de bine pentru asemenea strădanii. Apoi, el îşi introduse mâinile sub fesele ei, pentru a o putea ridica şi, în acelaşi timp, pentru a reuşi să o contreze din spate. Mimând plăcerea, fata îşi mişca mijlocul şi capul în toate părţile, gâfâind din cauza efortului. Lui îi plăceau aceste zgomote, fiindcă îl excitau mult, făcându-l să se creadă mai bărbat. În cele din urmă, îl simţi că termina. Acum, contrele ei erau mult mai serioase, iar el renunţă să li se mai împotrivească din spate. Făcea ea totul şi era expertă în treaba asta. Plăcerea venise exact în momentul aşteptat şi, de aceea, el zâmbi satisfăcut.

Tocmai se ridica de pe ultima ei victimă, trăgându-şi chiloţii, când îi sună telefonul mobil din poşetă.

— Te rog să mă scuzi, mă sună cineva! — zise Maggie, coborând din maşină şi îndepărtându-se puţin pentru a vorbi.

Enervat că i s-au dat papucii într-un mod atât de grosolan, bărbatul scoase câteva bancnote din buzunar, le aruncă spre prostituată şi porni motorul maşinii, demarând în trombă.

— Maggie? Sunt eu, Rudy!

— Ah, nu, dragule! încă nu mi-au trecut rănile pe care mi le-ai făcut ultima oară din dragoste.

—Am nevoie de tine, dar nu pentru sex. E vorba despre altceva şi o să te plătesc regeşte.

— Altceva ce?

— Am să-ţi spun. În primul rând, am nevoie să mă găzduieşti o zi sau două. Am să-ţi explic. La ce oră poţi fi acasă?

— Cred că acum eşti de acord cu mine că Rudy Boretsky este sadicul şi psihopatul nostru asasin în serie!

— Da, cam toate se potrivesc, de la maşina lui de construcţie suedeză, până la afecţiunile maniaco-depresive de care a suferit în copilărie, răspunse Eric, consultând alte însemnări transmise de sergentul Mann. Recunosc că ai avut dreptate, dacă asta aştepţi de la mine! Dar ştii ce n-am înţeles eu? Ce rol are senatorul democrat în toate aceste crime? Este complicele lui?

— Asta îmi este şi mie foarte greu să-mi explic. Dar oare de ce a vrut să-l omoare pe Boretsky?

— Poate pentru a-l face să tacă definitiv. Cine ştie ce secrete deţine acesta despre senator!

— Crezi că prezentatorul l-ar fi turnat, dacă ar fi fost prins?

— Eu zic că da. Dar unde s-o afla criminalul acum?

— În locul lui, eu aş evita gările şi aeroporturile, folosind reţeaua secundară de drumuri.

— Nu uita că se simte încolțit şi are o armă asupra lui. Poate ucide din nou cu multă uşurință. Tipul este complet dement, cred că ți-ai dat seama! Nu-i aşa, Jane?

— Oricum, directorul Tillman a alarmat întregul departament pentru a pune mâna pe psihopat.

În acest timp, Boretsky îşi cumpăra o pereche de ochelari fumurii dintr-un supermarket. Apoi, merse la o frizerie şi se tunse „periuță", ca soldații americani. Mai făcu vreo câteva ture prin oraş, pentru a-i pierde pe eventualii urmăritori care ar fi putut fi pe urmele lui şi îşi făcu un set de fotografii la un automat.

CAPITOLUL 17

— Vă felicit din toată inima că l-ați identificat, însă, sincer să fiu, aş fi fost mai liniştit dacă era o persoană oarecare, zise directorul Tillman, strângând mâinile lui Jane Heron şi Eric Black. Başca senatorul deputat implicat în afacere! Or să aibă ce scrie ziarele timp de vreo lună, acum că tot e campanie electorală!

— Cum doriți să acționăm în continuare? — întrebă polițista, care vroia ca întâlnirea cu şefii să se termine cât mai repede posibil.

— Păstrați discreția pentru moment şi prindeți-l pe nebun! în rest, vă dau mână liberă.

— Poate fi oriunde în acest moment, spuse Eric. Ar fi bine să fie supravegheate, în particular, cursele aeriene spre Elveția şi, în special, cele spre bătrânul continent.

—Aşadar, credeți că va încerca să fugă în țara cantoanelor? — vorbi pentru prima oară căpitanul West.

— Dă, răspunse Black. Şi ar mai fi ceva! Cum rămâne cu Jane?

— Ce-i cu ea?

— Uitați că a amenințat-o cu acelaşi sfârşit tragic?

— Mă îndoiesc că acum mai are timp de asemenea „năzbâtii"! — vorbi tot şeful lor direct, fiind aprobat de director prin trei înclinări consecutive ale capului.

— Şi cu Brent-Jackson ce facem? — vru să afle Jane.

— Deocamdată nimic, până când nu se mai îmbunătățeşte starea lui de sănătate. Dacă se mai îmbunătățeşte vreodată...

Maggie nu îşi aducea aproape niciodată clienții acasă. O făcea doar în situații speciale, când nu avea încotro şi când merita efortul. Locuia într-un apartament destul de mare, în apropiere de Gardena, în spatele autostrăzii Harbor. În drum spre casă, se întreba de ce făcuse excepție de la bunele ei obiceiuri? Doar pentru bani sau manifesta o simpatie aparte pentru Rudy şi bătăile lui? Să fie cumva masochistă fără să-şi dea seama? La naiba! Nu trebuia să se mai gândească la asta! Oare ce voia de la ea în următoarele zile?

Ieşi de sub duş, îmbrăcă un halat de baie şi îşi puse nişte muzică în surdină. Compilația afroamericana o făcu să-şi mişte de câteva ori trupul în ritmul respectiv, dar era prea îngrijorată ca să-i stea mintea la dans. Îşi desfăcu halatul şi se privi în oglindă, examinându-şi brațele, gâtul şi coapsele. Acestea mai purtau încă urme de vânătăi, din pricina sălbaticului ei amant, căruia numai aşa îi plăcea să facă amor. Dacă n-ar fi fost blestemații ăştia de bani, l-ar fi dat naibii demult. Dar, un singur plic de la el îi permitea să trăiască în lux o lună întreagă. Sună telefonul!

— Eu sunt! Urc la tine. Să deschizi imediat după ce sun, bine?

Când îi văzu noua înfățişare, fu şocată de proaspătul „look" pe care-l afişa. Dar figura lui de fiară încolțită, pe care o observă abia după ce el îşi scoase ochelarii, o înspăimântă.

— Bună seara! — spuse ea în cele din urmă.

Vizibil tulburat, Boretsky se aşează pe canapeaua din living-room, lăsându-şi capul pe spate, cu ochii larg deschişi.

— Vrei un pahar?

— Aş bea ceva, ai whisky?

— J&B sau Jack Daniel's?

— Prefer un Jack Daniel's sec.

Bărbatul rămase cu privirea în gol, până când fu servit.

Ea se ridică cu gesturi calculate şi luă sticla indicată de pe etajeră. Apoi se apropie de el cu o tavă şi două pahare, realizând faptul că, atunci când fusese întoarsă cu spatele, Boretsky nu-şi dezlipise ochii de pe fundul ei.

— Maggie, te rog să te îmbraci cu ceva mai decent. Acum n-am timp pentru sex. Trebuie să mă concentrez, nu să mă excit.

Fără să pună întrebări tâmpite, ea părăsi încăperea, ca să se întoarcă în câteva minute îmbrăcată cu nişte pantaloni de casă şi o bluză de trening.

— Aşa e mai bine! Vreau să te rog ceva. Mâine dimineață trebuie să te întâlneşti cu un prieten de-al meu, să-i dai ceva şi, după câteva ore, să recuperezi altceva de la el. Nu-ți spun de ce nu pot merge eu, fiindcă povestea e prea lungă.

— Şi cine e tipul ăsta?

„Nas-Mare", vru să-i răspundă Boretsky, dar se abținu.

— O veche cunoştință. Nu ai de făcut decât atât: îi dai un plic şi pe urmă iei un altul de la el, pe care mi-l aduci mie. Totul este absolut confidențial, înțelegi? Apropo, trebuie să rămân în seara asta la tine, poate şi mâine, ce zici?

— Ce se întâmplă de fapt, dragule?

— Nu-mi pune nicio întrebare, căci nu-ți pot răspunde, bine? De aceea am venit la tine, ca să nu mă întrebi nimic. Te voi răsplăti cu multă dărnicie, fii convinsă!

— Cum zici tu, dragule, renunță ea la întrebări, întizându-i paharul cu whisky.

Patrick Blunstone, alias „Nas-Mare", acceptase să-i facă rost de acte false, dar numai contra unei sume cu multe zerouri. Îl informase, totodată, că întregul Departament al Poliției era pe urmele lui. Individul îi ceruse să nu-l mai caute în următorii zece ani, ca să nu dea şi el de bucluc. Postul de tehnician în cadrul laboratorului criminalistic îi oferea acestuia siguranța zilei de mâine şi un câştig suficient pentru un trai decent. N-ar fi vrut să le piardă.

— Amicul meu te aşteaptă mâine dimineață, la ora 08:00, în fața Templului Mormon. Ştii unde este, nu?

— Desigur!

Rudy scoase un plic din buzunar, acesta conținând fotografiile pentru acte şi suma de bani solicitată. I-l dădu fără alte explicații.

— Trebuie să-i spun ceva?

— Absolut nimic. Acum aş vrea să plec din nou. Mă voi întoarce spre dimineață. Îmi dai o cheie de la intrare?

Văzând-o că ezită, încercă s-o liniştească:

— Doar pentru seara asta!

Deşi era destul de îngrijorată, Maggie se execută în tăcere, dar sute de întrebări îi făceau capul să vâjâie. Rudy fusese concediat? Cine îl urmărea? De ce se deghizase, îl urmărea poliția? Şi unde pleca el în toiul nopții? Pentru a scăpa de aceste gânduri, începu să-şi imagineze cam cât îi va ieşi ei din chestia asta. Era un bărbat generos, nu încăpea nicio îndoială în acest sens.

Eric Black ajunse acasă destul de obosit şi îşi începu tabieturile cu un duş reconfortant. Apoi îşi pregăti hainele pentru a doua zi, când telefonul fix începu să sune.

— Căpitanul Corky West la aparat!

— Să trăiți, şefu'!

— Am veşti de la spital. Senatorul democrat Eddie Brent-Jackson e pe moarte. Nu va mai rezista multă vreme.

— Şi-a recăpătat cunoştința?

— Nu. Nevastă-sa e lângă el. Acum ți-l dau pe directorul Tillman.

— Să trăiți, domnule director!

— Auzi, detective Black, prinde-l pe nenorocitul ăla!

— Este tot ceea ce-mi doresc! Nicio grijă, mă ocup eu şi de treaba asta!

Nu puse bine receptorul în furcă şi telefonul începu să sune din nou. Era Steve Mann.

— Salut, bătrâne! Ce veşti?

— Am un amănunt să-ți comunic, Eric. Am descoperit că pe ultima târfă a lui Boretsky o cheamă Maggie Nesmith şi locuieşte în apropiere de autostrada Harbor, în apropiere de Gardena. E de origine cubaneză şi i-a fost prezentată de patronul unui bar.

— Excelentă informație! Am să-i fac o vizită chiar în seara asta. Mă îmbrac şi am plecat!

— Du-te, nu se ştie niciodată! Poate că asasinul se ascunde la ea. Vrei să-i spun lui şefu' să trimită o echipă operativă?

— Nu. Dacă nu e nimic, ne facem amândoi de râs. Corky West e în stare să ne taie şi din leafă pentru un deranj ca ăsta.

— Bine, te las, că te grăbeşti, dar ține-mă şi pe mine la curent!

Se făcuse aproape ora 22:00 şi n-o mai sună pe Jane pentru a merge împreună. Lasă, să se odihnească şi ea puțin, căci muncise destul în ultimele două zile. În timp ce îşi trăgea nişte blugi pe el, detectivul se gândea la profilul psihologic al criminalului în serie. Avea, cu siguranță, o personalitate ambiguă, perversă şi megalomană. Oare ce credea psihopatul? Că mutilarea corpului unei târfe — cum îşi considera el victimele — reprezenta o operă de binefacere? Stârpea răul şi gonea demonii din ființele lor? Se considera un exorcist modern?

Ținând cont de starea în care fusese găsit cadavrul tinerei Betty Harper, de urmele de pe corpul Tanjei Ratzmann şi de muşcăturile suferite de cea care fusese Marlyn Rivera, Eric se întrebă ce fel de relație ar fi putut avea Boretsky cu această Maggie Nesmith? Era mai deosebită decât celelalte şi putea face sex normal cu ea? Foarte puțin probabil.

CAPITOLUL 18

Jane Heron îşi umpluse cada cu apă şi o cantitate apreciabilă de spumant. Apoi dezbrăcă halatul de prosop, luă un volum de versuri de Edgar Alan Poe şi se pregăti pentru una dintre marile plăceri ale vieții, după cum aprecia ea baia fierbinte. Tocmai se pregătea să intre în apă, când auzi soneria de la intrare. Aruncă o privire la ceas. Arăta 22:15. Cine putea fi, doar nu aştepta pe nimeni? Se îmbrăcă la loc, traversă camera de zi şi merse să deschidă.

— Da! Cine e? — întrebă ea prin uşă.

— Un curier, doamnă. Am un plic urgent pentru dumneavoastră.

— La ora asta? Ce plic şi cum ai intrat în bloc?

— Cineva care ştia codul de acces a intrat o dată cu mine. Pe plic se află doar adresa dumneavoastră, mai spuse bărbatul.

Polițista se gândi atunci la căpitanul West şi nu mai ceru alte amănunte, deschizând uşa cu gesturi mecanice. Nu avu timp să vadă cine se afla în spatele acesteia. După ce trase şi ultimul zăvor, se trezi cu uşa proiectată în plină figură. Şocul loviturii o aruncă la doi metri. Căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub ea, simțind că fața i-a luat foc. Duse mâinile la nasul spart, pentru a mai atenua imposibila durere, în timp ce sângele îi şiroia printre degete.

Auzi uşa închizându-se, iar cineva o apucă de gulerut halatului, târând-o spre living-room. Printr-un efort considerabil, Jane îl prinse pe agresor de mâneca hainei, trase şi, în acelaşi timp, încercă să-l lovească cu piciorul stâng în cap. Din păcate, lovitura ei nu îşi atinse ținta, ajungând doar la omoplatul drept al individului. Totuşi, pentru moment, scăpase din gheara lui.

În culmea enervării, bărbatul se aplecă spre ea, dar fu surprins de un upercut în bărbie, care îl descumpăni pentru o secundă. Jane nu avu timp să-l lovească din nou, fiindcă podul unei palme grele se abătu peste fața ei plină de sânge. Înainte de a-şi pierde cunoştința, mai auzi doar atât:

— Târfă! Târfă ce eşti!

Polițistul găsi plăcuța cu numele lui Maggie Nesmith şi sună la interfon.

— Da, cine e acolo? — se auzi vocea senzuală a cubanezei.

— Poliția! Detectivul Eric Black de la Poliția Criminală, Divizia „Cazuri Speciale"!

— Şi ce vreți de la mine?

— Nu vă temeți, doamnă! Vreau doar să vă pun câteva întrebări. Vă rog să deschideți!

După mai multe ezitări, Maggie declanşa încuietoarea intrării în bloc. Oare ce voia poliția? Desigur că ea nu avea niciun amestec. Boretsky era cel căutat. N-ar fi trebuit să-l primească şi să-l mai şi ajute. Dacă apărea când era poliția la ea, cine ştie ce se întâmpla! Ascunse sub canapea plicul primit de la el şi se duse să deschidă uşa.

— Să văd legitimația! — ceru prostituata, privind prin vizor.

El i-o arătă şi aşteptă să-i deschidă.

— Iertați-mă că v-am ținut la uşă, însă nu am încredere în nimeni!

— Înțeleg! — zise el, studiind cu discreție focoasa fată cu sânge latin.

Văzu vânătăile de pe figura ei, care încă nu îi trecuseră şi înțelese. Prezentatorul o bătea şi pe ea, dar, din cine ştie ce motiv, nu o omorâse până în prezent.

— Luați loc! Ce doriți de la mine, detective?

— Mulțumesc! — zise el înainte de a-i pune vreo întrebare. Vreau să vorbim despre unul dintre clienții dumneavoastră, Rudy Boretsky.

Maggie îşi dădu seama că nu mai era cazul să facă pe jignita, deoarece era clar că bărbatul din fața ei îi cunoştea foarte bine activitatea de prostituată.

— Ce-i cu el?

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Acum vreo săptămână.

— Treaba este foarte serioasă, de aceea vă întreb din nou: a trecut recent pe la dumneavoastră?

— Nuuu! — răspunse cubaneza, care mințea la fel de prost pe cât de bine făcea sex. A făcut ceva de îl căutați?

— A ucis cu bestialitate trei femei.

— Cum? — nu-i veni ei să creadă.

— Exact cum ați auzit. Le-a omorât în bătaie cu o sălbăticie animalică. Întregul Departament al Poliției Los Angeles se află pe urmele lui. N-are cum să scape, mai spuse Eric pentru a o impresiona şi a o face să vorbească.

— Dumnezeule, dar nu-mi vine să cred!

— N-ar fi exclus ca dumneavoastră să fiți următoarea lui victimă, aşa că mai bine ne-ați ajuta să-l prindem.

— Dar v-am spus că nu l-am văzut în ultimele zile şi nici n-am vorbit cu el, minți Maggie din nou.

— El v-a făcut aceste vânătăi, nu-i aşa? Data viitoare poate fi şi mai rău, supralicita detectivul, fiind convins că era mințit din nou.

— Nu. Nu mai ştiu, începu fata să-şi piardă şi stropul de siguranță pe care-l avusese la început.

— Ştiți, prima lui victimă avea aceeaşi ocupație ca şi dumneavoastră.

Maggie îşi lăsă privirea în jos, continuând să ezite.

— Eu... n-am nimic să vă mai spun. Îmi pare rău, domnule polițist!

El se ridică, îndreptându-se spre uşă.

— Totuşi, vă las cartea mea de vizită, pentru cazul în care vă hotărâți să ne ajutați. Poate veți înțelege că este în joc viața dumneavoastră.

Maggie cedă în ultima clipă, izbucnind în plâns. Poticnindu-se la fiecare vorbă, îi povesti în câteva cuvinte tot ce i se întâmplase în ultimele ore. Apoi scoase plicul de sub pat şi i-l dădu.

— Nu mă lăsați singură, domnule!

Eric luă plicul şi îl desfăcu uşurel, ca să nu lase urme. Înăuntru se aflau nişte fotografii cu înfățişarea schimbată a lui Boretsky şi o sumă importantă de bani în bancnote mari. Detectivul înțelese. Prezentatorul TV avea nevoie de alte acte. Stai

puțin! — îşi spuse Eric. Asta însemna că în poliție exista un angajat corupt. Acum îşi explică el cum de reuşea criminalul să fie mereu cu un pas înaintea lor!

Lipi plicul la loc şi o întrebă pe Maggie unde şi când ar fi urmat să se întâlnească cu persoana căreia trebuia să-i înmâneze plicul. Apoi îi telefona sergentului Mann, spunându-i:

— Bătrâne, mâine dimineață, la ora 08:00, va trebui să urmăreşti un coleg de-al nostru de la Templul Mormon până la sediu. Când ajunge, îl arestezi şi îl interoghezi. Va avea asupra lui dovada vinovăției sale, aşa că nu va fi foarte dificil să-l prindem cu mâța-n sac.

— Ai înnebunit, Eric?

— Nici vorbă. Taci şi ascultă! Mai ia pe cineva cu tine şi pune-l la curent pe căpitan încă din seara asta, ca să-ți aprobe acțiunea. E totul clar?

— Cu excepția motivului pentru care îmi ceri să fac asta.

— Bine, ți-l spun. Omul respectiv este informatorul lui Boretsky. Va încerca să-i facă acte false.

— O.K., vorbim mâine. Îl sun pe căpitan.

Unde putuse pleca Boretsky în miez de noapte? Nu cumva voia să-şi pună în aplicare ultimul lui plan diabolic şi s-o ucidă pe Jane? Plecând de la Maggie, detectivul formă numărul telefonului mobil ai partenerei sale. Nu răspunse nimeni. Apoi încercă şi la ea acasă, dar degeaba.

Nici măcar robotul nu îi răspunse. Din ce în ce mai îngrijorat, Eric se sui în Fordul său şi se îndreptă în viteză spre locuința ei. Pe drum anunță şi la sediul poliției, ca ofițerul de serviciu să trimită urgent o echipă operativă.

Jane deschise în cele din urmă ochii şi îşi ridică anevoie capul din piept. Îl recunoscu pe Boretsky, cu toate că acesta era tuns „periuță". Sătea în picioare, la doi metri în fața ei şi o privea fix, sorbind din când în când dintr-un pahar cu băutură.

Vru să strige la el, să-l amenințe, să-l înjure, însă avea un căluş în gură care abia o lăsa să respire. Atunci îşi dădu seama că era legată de scaunul pe care o aşezase, înainte să o lase în pielea goală. În încăpere fusese aprinsă doar o mică lampă de perete, atmosfera fiind încărcată de o linişte sumbră ce mirosea a nebunie şi a moarte.

Jane nu-şi amintea să se mai fi simțit vreodată atât de vulnerabilă în goliciunea ei. Spera el, oare, să citească în ochii ei implorarea iertării?

Sau, poate, să-i vadă lacrimi pe obraz? În niciun caz nu va avea această satisfacție. Ea nu va renunța şi nu va abandona lupta până în ultima clipă, până la ultima suflare. „Javră! Târâtură!" — încercă ea să spună, însă căluşul o împiedica să se facă înțeleasă.

— Nu pricep deloc ce-mi spui, târfă! — răspunse el cu o voce stranie. Ce tot bălmăjeşti acolo?

Jane se zbătea din răsputeri, încercând să-şi rupă legăturile, dar fără succes. O legase strâns, cu ciorapi de-ai ei de mătase, pe care îi găsise jos, în şifonier. Obosită, polițista îşi trase sufletul pentru câteva secunde, scormonind în

minte după alte posibilități de scăpare. Rana de la nas nu o lăsa să respire nici pe această cale ca lumea, iar inima îi bătea nebuneşte din cauza nervilor şi a încordării.

Boretsky se apropie de ea şi începu să o înconjoare lent, cu o privire dementă, precum un torționar avid de a prelungi suferința victimei lui. Paharul i se golise şi îl puse pe o măsuță.

— Fiindcă nu poți scoate nicio vorbă inteligibilă, am să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o la telefon. Vroiai să ştii de ce am ucis-o pe Tanja Ratzmann, îți aminteşti?

Ea mormăi iarăşi ceva de neînțeles, zbătându-se din nou. Criminalul îi verifică legăturile şi continuă:

— Ei bine, pentru că această târfă mică cu un fund superb a încercat să ne aibă la mână, pe mine şi pe cretinul ăla de Brent-Jackson. Iată de ce! Ne-a înregistrat vorbind despre moartea prostituatei Marlyn Rivera şi s-a gândit că se va îmbogăți pe seama noastră. Tâmpită fată, nu? La fel ca şi tine, de altfel, fiindcă nu ți-ai putut închipui că am să te calc, cât eşti tu de polițistă! Înregistrarea este doar fonică, fiindcă târfa de nemțoaică n-a apucat să scoată capacul camerei de filmat. N-ar fi constituit o probă în instanță, însă pe baza ei puteam fi puşi sub supravegherea poliției.

Îi ridică o şuviță de păr de pe frunte, îi şterse cu o batistă sângele de la nas şi îşi reluă monologul:

— Apropo, senatorul nostru a mierlit-o? Dezgustată, ea îşi întoarse capul, însă bărbatul o prinse de bărbie, obligând-o să se uite la el.

— Probabil. Doar i-am tras în ceafă. A intrat în panică descreieratul! El n-a făcut nimic, însă se temea ca de dracu' de scandal şi îi era o frică de moarte să nu-şi piardă scaunul de senator. Aşadar, ce ai de zis acum când ai aflat că eu am făcut totul? Nu-mi răspunzi?

Cunoştea, în fine, până unde mergea complicitatea celor doi bărbați, însă nu mai era atât de important dacă avea să moară, indiferent că asasinul va fi prins în cele din urmă de poliție sau nu. Totuşi, o cuprinse spaima. Oare asta avea să fie ultima zi din viața ei? Nu întrezărea niciun miracol care ar mai fi putut-o salva. Black? Probabil că dormea la ora asta şi nu putea fi învinuit pentru aşa ceva.

În acel moment se auzi telefonul mobil din sacul ei. Boretsky tresări, dar răsuflă oarecum uşurat, realizând despre ce era vorba. După un scurt interval, începu să sune prelung şi telefonul fix, apoi se aşternu iarăşi liniştea.

— Cred că ar fi cazul să mă ocup şi de tine. Te-am neglijat destul, târfă ce eşti! Sunt convins că o să-ți placă sexul cu mine!

Îi verifică din nou legăturile, apoi îi luă şoldurile în mâini, le strânse cu putere, sugându-şi dinți, ca pe urmă să înceapă a-i masa sânii, cu pasiunea criminalului care îşi adulmecă următoarea victimă. Se aplecă la ureche şi îi şopti excitat:

— Eşti foarte dulce! Şi tu mă placi, nu-i aşa? Oripilată, Jane îşi strângea picioarele din toate puterile şi îşi încorda muşchii abdominali, fiind scârbită de contactul cu palmele agresorului. Pentru a scăpa de oroarea mângâierilor lui

lascive, încercă să se răstoarne pe spate cu tot cu scaun şi, spre surprinderea ei, reuşi.

Departe de a fi afectat de această palidă împotrivire, el o privi cum zăcea în acea poziție incomodă, fără să facă vreun gest. Îi spuse doar atât:

— Nu foloseşte la nimic efortul tău. Uite, îți curge din nou sânge din nas, dacă nu ai fost cuminte!

Jane muşcă din căluş ca să poată suporta durerea resimțită şi îşi înjură agresorul în gând, ca o fiară aflată în agonie.

Boretsky se duse în spatele ei, ridică scaunul şi îi verifică iarăşi legăturile. După aceea, îi luă din nou sânii în mâini, îi strânse cu putere şi se jucă cu limba în urechea ei.

— Avem toată noaptea înainte, nu trebuie să ne grăbim! — îi şopti el. Meriți să-ți arăt toate secretele mele.

Văzând că nu mai făcea nicio mişcare, se postă în fața ei. Privirea încărcată de ură a polițistei îl determină s-o prindă de păr şi să-i tragă capul pe spate, spunându-i mânios:

— Nu fi ingrată! Eliberează-te de suferință şi lasă-te în voia mea! Acum, eu sunt dumnezeul tău. Vreau să captez orice vibrație a ta, ca să-mi pot da şi eu frâu liber imaginației.

Apoi o mângâie, aranjându-i părul la loc:

— Stai cuminte până mă duc să mă pregătesc pentru tine!

Se deplasă la baie, probabil ca să facă un duş. Când se întoarse, Jane îşi dădu seama că nu mai avea nicio şansă. Atunci începu să se roage cerului ca măcar să nu sufere prea mult.

CAPITOLUL 19

Instinctul de polițist îl făcea să simtă pericolul în care se afla partenera lui. „Numai de-aş ajunge la timp!" — gândi detectivul, gonind nebuneşte în noapte, cu girofarul scos pe capota maşinii. Ajuns la destinație înaintea echipei operative, care trebuia să sosească dintr-un moment într-altul, coborî din maşină şi alergă spre intrarea în bloc. Îşi aduse aminte codul de acces şi, după ce se gândi o clipă, sună prelung, apoi deschise şi urcă în grabă scările până la uşa apartamentului ei. Riscase să-l sperie pe criminal în cazul în care acesta era sus, dar putea câştiga un timp prețios dacă el începuse deja s-o lovească.

Oprit în fața unei oglinzi din living, Boretsky, în pielea goală, îşi admira trupul şi chipul de vultur flămând, când auzi soneria interfonului. Cine putea să fie la ora aceea? Nimeni nu bănuia că el se afla aici. Jane gemu pentru a se face auzită. Dându-şi seama de asta, bărbatul îi aplică o lovitură cu pumnul în moalele capului şi îşi trase pantalonii pe el, punând pistolul la brâu. Stinse toate luminile, spunându-şi că n-avea de ce să se teamă. Poate fusese un apel greşit.

Liniște. Nu se mai auzea nimic. Poate că vizitatorul avea o cheie de la apartament. Scoase pistolul, înlătură piedica şi îl armă, ascunzându-se după uşă. Jane îşi revenise în simțiri după ultima lovitură primită şi gemea din nou, însă glasul ei era mult mai stins ca înainte. Abia dacă se auzea, dar el închise, totuşi, uşa care despărțea camera de zi de holul de la intrare. Aştepta cu urechea lipită de uşă. Un zgomot de paşi se distingea pe palier, iar acesta se opri chiar în fața uşii. Îşi reținu respirația.

Black sună încă o dată, lipindu-şi şi el urechea de lemnul rece al uşii. Poate că ea nu era acasă şi se speriase degeaba. Vru să plece, însă în acel moment auzi o bufnitură surdă în locuință.

— Jane? Jane, eşti acolo? Niciun răspuns.

Boretsky se îndepărtă de uşă, cu pistolul pregătit. Nu-şi închipuise că târfa asta va reuşi să trântească din nou scaunul de podea. Eric se lipi de perete, scoase pistolul şi slobozi două gloanțe în yală. Bărbatul dinăuntru ripostă imediat tot cu două împuşcături, apoi deschise uşa intermediară şi se refugie în living, supraveghiind intrarea.

Deci, criminalul era înăuntru. Oare ce se întâmplase? încercând să mai tragă de timp până la sosirea ajutoarelor, polițistul strigă:

— Boretsky, n-ai nicio şansă să scapi! Lasă arma şi ieşi cu mâinile sus.

— Uiți că o am pe partenera ta?

— Jane, eşti bine?

— Nicio grijă, e încă O.K., dar lasă arma dacă ții la ea! Împinge uşa şi pune pistolul jos, ca să-l pot vedea.

N-avea de ales.

— Bine, aşa o să fac! Uite, împing uşa şi pun pistolul jos!

Holul apartamentului se luminase de la becul de pe coridor şi criminalul fixa, prin cătarea armei, accesul în locuință. În acel moment, lumina de pe palier se

stinse automat şi detectivul profită de ocazie, plonjând pe burtă în interior. Trase în acelaşi moment în care auzi încă un foc şuierând pe deasupra capului lui. Lovit în umăr, Boretsky se retrăgea spre Jane, care era răsturnată. O ridică din nou şi se ascunse în spatele ei. Era panicat.

— Ai comis o mare greşeală, detective!

— Da, pentru că nu sunt sigur că partenera mea mai este în viață.

Gândindu-se cu rapiditate, agresorul îi scoase polițistei căluşul din gură. Ea strigă deîndată:

— Eric, sunt aici! — fericită că, în sfârşit, putea vorbi.

— Eşti teafără?

— Aproximativ.

— Gata! — interveni criminalul în discuție, aprinzând din nou lampa de perete. Acum arată-te! Ieşi la vedere, cu mâinile-n sus!

— Nu-l asculta, e disperat, n-are cum să ne scape! — mai apucă să rostească Jane înainte de a-şi pierde din nou cunoştința, în urma unei lovituri aplicate cu patul pistolului.

— Acum, ieşi la vedere!

Black îşi puse arma la spate şi se apropie cu paşi calculați de Boretsky, care făcu acelaşi lucru, ieşind din spatele Janei cu arma întinsă spre detectiv. Era dezbrăcat până la brâu, iar un umăr îi sângera.

Nebunul ăsta chel, cu privire de dement, să fie prezentatorul TV la care se uitau zilnic circa un milion de oameni? — gândi detectivul.

Bestia îi ordonă să se întindă pe burtă, cu mâinile la spate. Jane îşi reveni mai repede ca data trecută şi privi furioasă scena, fiindcă nu putea face nicio mişcare. Uitase complet de goliciunea ei.

Când Eric se întinse pe jos, asasinul în serie îi puse un picior între omoplați şi țeava pistolului în ceafă. Apoi îi legă mâinile la spate, tot cu un ciorap.

— Să nu îndrăzneşti să încerci ceva, m-auzi? Neprimind niciun răspuns, continuă pe acelaşi ton batjocoritor pe care-l avusese mai devreme în compania polițistei:

— Acum trebuie să plec, porumbeilor! Îmi pare rău, Jane Heron, că am ratat întâlnirea şi noaptea noastră de amor, dar nu mai am timp. O lăsăm pe data viitoare, bine?

Boretsky se îmbrăcă, punându-şi în dreptul rănii batista cu care o şterse pe Jane la nas şi părăsi în grabă apartamentul. Însă nu înainte de a-l trimite pe Eric în lumea viselor cu o puternică lovitură de pistol în ceafă, care-l făcu pe acesta să-şi piardă cunoştința.

— Bye-bye, târfă mică! — mai spuse el din uşă. Pe coridor se auzeau zgomote. Trebuie să fie vecinii, gândi bărbatul, continuându-şi drumul. Dar se înşela. Pe scări, doi polițişti înarmați cu automate îl aşteptau, pregătiți. Unul — cu un etaj mai sus, celălalt — cu unul mai jos. Se auzi o somație puternică:

— Poliția! Nu mişca!

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai auzit Rudolph Boretsky. Încercase să îndrepte arma spre vocea care îl amenințase, însă nu mai apucase să tragă. O făcură polițiştii în schimb, un glonte găurindu-i craniul, iar altul trecând

prin gâtul lui şi înfingându-se în perete. Cel care fusese prezentatorul TV, atât de mândru de audiența sa, se chirci sub impactul cu gloanțele, prăbuşindu-se ca fulgerat de trăznet şi rostogolindu-se apoi pe scări. Rănile au fost mortale.

CAPITOLUL 20

— Pun prinsoare că tipii de la echipa operativă n-au fost niciodată mai încântați să elibereze o victimă! — zise detectivul Eric Black, în intenția de a-şi tachina — pentru a câta oară — partenera. Nu cred că li se întâmplă prea des să vadă o fată aşa frumoasă ca tine complet goală şi legată de un scaun!

Ea se înnoşi la față, aruncându-i o căutătură mânioasă.

— Nu te poți abține, ființă imposibilă ce eşti? La prima porcărie masculină care-ți trece prin bruma de creier, treci imediat la atac, nu? Află că băieții s-au comportat cu mult tact şi eleganță. Noroc că tu făceai nani şi ai pierdut spectacolul!

— Zici că au fost eleganți? Dar pe Boretsky l-au prins?

— Să zicem că l-au oprit, dar cu altfel de maniere: l-am împuşcat în cap şi în gât.

— Nici o pagubă! Mergem la o cafeluță, colega? E aproape dimineață.

— Aş bea un espresso, Eric, dar şi vreo două păhărele de whisky. Prin câte am trecut...

— Vrei să te îmbeți ca la ultimul nostru caz? Doar ai promis că nu mai faci aşa ceva!

— Şi mă voi ține de cuvânt! Doar nu vrei să devin o alcoolică!

Eric îşi frecă ceafa, care încă îl durea, cu toate compresele cu apă rece pe care şi le pusese. Nu s-ar zice că a fost în formă în această noapte. Ba chiar avuseseră noroc că a rămas în viață. Şi ea, săraca, prin câte trecuse! Vru să o privească cu compasiune, dar izbucni fără să vrea în râs, văzându-i încă o dată fața caraghioasă cu nasul pansat.

— Ce zice Butch de nasul tău? — o întrebă el. — Că-mi trece în vreo lună de zile şi n-o să-mi rămână deformat. Dar pansamentul îl voi ține doar o săptămână.

— Nu-mi vine nici acum să cred că West ți-a dat liber câteva zile!

— Stai cuminte, că, dacă intervine ceva, îmi dă telefon să mă prezint urgent la slujbă! Uită imediat că are o oarecare vină că nu te-a luat în serios, când i-ai povestit despre amenințările criminalului la adresa mea. Ar fi trebuit să-mi asigure o pază cât de mică.

— Desigur, nu s-ar mai fi ajuns aici. Apropo, am auzit că vei fi vizitată de un anume neamț. Când soseşte?

— Sâmbătă dimineața. E un bărbat fermecător, să ştii! Nu se compară cu tine.

A doua zi, deşi îngândurat, detectivul Black intră surâzător în sediul central al poliției. Mann îl aştepta cu o cafea fierbinte. Eric îşi apinse o țigară Camel fără filtru şi îl întrebă:

— Patrick Blunstone e la arest?

— Da. A recunoscut tot şi aşteaptă să fie trimis în judecată. Directorul Tillman l-a scos deja din rândurile poliției.

— Era normal. Orice polițist corupt merită asta. Dr. Harrison ce-a spus? Doar era în subordinea lui!

— E supărat nevoie mare, dar tace mâlc. Să nu cumva să pună la cale vreo metodă ştiinţifică pentru depistarea poliţiştilor corupţi!

— De ce, ţi-e frică?

— Foarte mult... de eventualele lui erori. Ai aflat că s-a găsit caseta video cu înregistarea fonică dintre senatorul democrat şi prezentatorul TV?

— Unde era?

— Acasă la Boretsky, închisă într-un seif.

- sfârşit -